1 Petru - Comentarii W. McDonald

Preaiubitul pescar se prezintă pe sine ca fiind Petru, apostol al lui Isus Cristos, ce primise de la Domnul Isus împuternicirea de a se număra printre cei doisprezece de la început, chemat să vestească un mesaj slăvit, cu o extraordinară putere transformatoare. Răspunzând apelului care i s-a lansat, când a fost bătut pe umăr, ca să spunem aşa, Petru a devenit pescar de oameni.

Toţi credincioşii sunt chemaţi să reprezinte interesele lui Cristos pe pământ. Toţi trebuie să fim misionari, fie în ţara noastră, fie în străinătate. Acesta este scopul central al vieţii noastre de urmaşi ai lui Isus, toate celelalte fiind subordonate acestui ţel unic.

Scrisoarea este adresată pelerinilor sau străinilor împrăştiaţi prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia şi Bitinia. Cine erau aceşti exilaţi?

Faptul că Petru recurge la termenul „împrăştierea" (dispersiunea) ne predispune să credem că erau credincioşi evrei, pentru că Iacov foloseşte acelaşi termen cu privire la cele douăsprezece triburi ale Israelului (Iacov 1:1). Tot aşa termenul folosit la Ioan 7:35 îi desemnează pe evreii care erau împrăştiaţi printre Neamuri.

Dar este foarte probabil că Petru se adresează credincioşilor ne-evrei, care, în urma persecuţiilor, fuseseră împrăştiaţi printre naţiunile din jur. Procedând astfel, el ia o mulţime de nume care fuseseră aplicate anterior poporului pământesc al lui Dumnezeu şi le aplică noii societăţi a lui Dumnezeu, biserica. Astfel el îi numeşte aleşii (1:2), o generaţie aleasă, o preoţie regală, o naţiune sfântă, un popor pe care Dumnezeu şi l-a câştigat ca să fie al Lui (2:9). Mai există încă trei indicii potrivit cărora Petru se adresează credincioşilor ne-evrei: el aminteşte felul deşert de vieţuire pe care l-au moştenit ei de la strămoşii lor (1:14,18). Apoi îi descrie ca pe unii care odinioară nu formau un popor (2:10) şi în fine la 4:3 spune că în trecut trăiseră ca Neamuri. Prin urmare, există dovezi solide potrivit cărora Diaspora sau Dispersiunea la care se referă Petru este de fapt biserica creştină, alcătuită, în mare parte, din cei ce erau ne-evrei sau Neamuri înainte de convertire. Dacă cineva va obiecta că Petru a fost prin excelenţă apostolul evreilor, vom răspunde că asta nu l-a împiedicat să vestească Evanghelia şi Neamurilor. Negreşit, Pavel, apostolul Neamurilor, s-a ocupat şi de evrei, cărora le-a vestit Evanghelia.

Receptorii scrisorii mai sunt desemnaţi şi printr-o cvadruplă progresie pe calea mântuirii lor, care a implicat toate cele trei Persoane ale Sfintei Treimi.

Mai întâi, ei au fost aleşi după cunoştinţa mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl. Asta înseamnă că în veşnicia trecută, Dumnezeu i-a ales să fie ai Lui. Doctrina alegerii divine nu este întotdeauna populară, dar îşi are virtuţile sale, prin faptul că îi dă voie lui Dumnezeu să fie Dumnezeu. Tentativele de a o face mai pe placul oamenilor nu au avut alt efect decât acela de a diminua suveranitatea lui Dumnezeu. Orice dificultate în reconcilierea alegerii lui Dumnezeu cu responsabilitatea umană rezidă în mintea omului, nu în aceea a lui Dumnezeu. Biblia ne învaţă ambele doctrine, ceea ce înseamnă că trebuie să ni le însuşim pe amândouă. Adevărul se află în ambele extreme, iar nu undeva între ele.

Ni se spune că alegerea pe care a făcut-o Dumnezeu a fost potrivit cu cunoştinţa dinainte a lui Dumnezeu. Unii înţeleg prin asta că Dumnezeu i-a ales pe cei despre care ştia mai dinainte că se vor încrede în Mântuitorul. Alţii afirmă că Dumnezeu ştia foarte bine, că, lăsat de capul lui, păcătosul nu se va încrede în Mântuitorul şi astfel, în preştiinţa Sa El i-a marcat pe unii să fie trofee ale harului Său. Dacă pe de o parte este adevărat că alegerea pe care a făcut-o Dumnezeu este învăluită într-o taină de nepătruns, de un lucru putem fi siguri: că nu este vorba de nici o nedreptate.

Al doilea pas din cadrul mântuirii este sfinţirea Duhului. Acest aspect al sfinţirii are loc înainte de convertire (există şi alte forme de sfinţire, care au loc mai târziu. Când o cineva se naşte din nou, el devine sfinţit în ce priveşte poziţia sa, pentru că este „în Cristos" - Evrei 10:10,14. De-a lungul întregii sale vieţi creştine el trebuie să trăiască însă şi sfinţenia practică, adică procesul prin care devine tot mai asemănător cu Cristos - 1Petru 1:15. În cer el va realiza sfinţirea desăvârşită, pentru că acolo nu va mai păcătui niciodată - Coloseni 1:22. Vezi excursul despre Sfinţire după explicaţia textului de la Evrei 2:11). Este slujba Duhului Sfânt prin care El îi pune pe oameni deoparte pentru Dumnezeu (vezi şi 2Tesaloniceni 2:13). Este pasul care urmează logic alegerii de către Dumnezeu Tatăl. În eternitate Dumnezeu a ştiut dinainte şi i-a ales pe oameni. În timp Duhul Sfânt operează pentru a face această alegere reală în viaţa persoanelor individuale în cauză.

Al treilea pas din procesul mântuirii sufletului este răspunsul dat de păcătos la lucrarea Duhului Sfânt, fiind descris prin termenul: ascultarea de Isus Cristos. Asta înseamnă ascultarea de Evanghelie prin pocăinţa cuiva de păcatele sale şi primirea lui Cristos ca Mântuitor. Conceptul de evanghelie ca un lucru de care trebuie să ascultăm este destul de des întâlnit pe paginile Noului Testament. (vezi Romani 2:8;2Tesaloniceni 1:8).

În fine, avem stropirea cu sângele Lui. Nu trebuie să luăm acest lucru în sens absolut literal şi să insistăm că pentru ca cineva să poată fi mântuit să fie în chip fizic stropit cu sângele lui Isus. Mai degrabă, aici lucrurile sunt redate la modul figurat. Ceea ce ni se spune este că de îndată ce ascultă cineva de evanghelie, primeşte toate beneficiile ce decurg din vărsarea sângelui lui Cristos la Calvar. Sângele Mântuitorului a fost vărsat odată pentru totdeauna cu aproape două mii de ani în urmă şi nu va mai fi vărsat niciodată. Dar noi primim iertarea, răscumpărarea şi toate celelalte binecuvântări nenumărate ce decurg din sângele lui Cristos de îndată ce credem în El.

După ce a parcurs cei patru paşi din cadrul naşterii spirituale a cititorilor săi, Petru doreşte acum ca harul şi pacea să le fie înmulţite. Ei au cunoscut şi experimentat deja harul lui Dumnezeu în mântuire, precum şi pacea cu Dumnezeu, care rezultă din el. Dar noi mai avem nevoie şi de har sau tărie, în viaţa creştină de zi cu zi, şi de pace în mijlocul unei societăţi turbulente. Or, tocmai asta le doreşte apostolul aici ca ei să aibă din belşug. James Denney a spus că „harul este primul şi ultimul cuvânt al Evangheliei; iar pacea - desăvârşita sănătate spirituală - este lucrarea isprăvită a harului."

În versetele 3-12, Petru prezintă gloriile neasemuite ale mântuirii noastre. Pentru început, el ne îndeamnă să-L lăudăm pe Autorul mântuirii: Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos. Titlul acesta ni-L prezintă pe Dumnezeu într-o relaţie dublă faţă de Domnul Isus. Numele: Dumnezeu... Domnul nostru Isus Cristos subliniază umanitatea Mântuitorului. Iar numele de Tată subliniază Dumnezeirea Fiului lui Dumnezeu. Este prezentat numele integral al Fiului:

Domnul - Cel care are dreptul exclusiv de a domni în inima şi în viaţa noastră.

Isus - Cel care îi mântuieşte pe oameni de păcatele lor.

Cristos - Unsul lui Dumnezeu, care a fost preamărit şi înălţat până în locurile cele mai de sus ale cerului.

Prin îndurarea Sa cea mare am fost născuţi noi din nou la o nădejde vie prin învierea lui Isus Cristos dintre cei morţi. Dumnezeu este sursa acestei mântuiri. Naşterea din nou este natura ei. O nădejde vie este răsplata actuală a mântuirii.

Învierea lui Isus Cristos este baza neprihănită a mântuirii noastre, precum şi temelia nădejdii vii. Ca păcătoşi, noi nu aveam nici o nădejde dincolo de mormânt. Nu ne aştepta nimic decât o judecată sigură şi o înfiorătoare pedeapsă. Ca membri ai primei creaţii, noi ne aflam sub sentinţa morţii. Dar în lucrarea răscumpărătoare a lui Cristos, Dumnezeu a găsit temeiul neprihănit de pe baza căruia să-i poată salva pe păcătoşii nesfinţi, fără ca dreptatea Sa să fie ştirbită cu ceva. În felul acesta s-a făcut o îndreptăţire deplină, îndeplinindu-se cerinţele justiţiei şi făcând posibilă acum revărsarea îndurării către cei care ascultă de evanghelie. În învierea lui Cristos, Dumnezeu Şi-a manifestat deplina satisfacţie faţă de lucrarea jertfitoare a Fiului Său. Învierea este „Aminul" pe care îl rosteşte Tatăl la strigătul înălţat de Domnul: „S-a sfârşit!" Tot aşa, învierea este chezăşia faptului că toţi cei care mor în Cristos vor fi înviaţi din morţi. Aceasta este nădejdea noastră vie - speranţa, expectativa că vom fi duşi acasă în cer, ca să rămânem în prezenţa lui Cristos şi să fim ca El pe veci. F. B. Meyer defineşte nădejdea vie: „veriga de legătură a prezentului cu viitorul."

Versetele 4 şi 5 descriu acest aspect viitor al mântuirii. Când ne naştem din nou, avem nădejdea sigură a unei moşteniri... în cer. În moştenirea aceasta sunt cuprinse toate lucrurile de care se va bucura credinciosul în cer, veşnicia întreagă şi tot ce va fi pus la dispoziţia sa prin Cristos (Psalmul 16:5). Moştenirea este nestricăcioasă şi nepătată; e o moştenire care nu se veştejeşte.

Nestricăcioasă înseamnă că nu poate rugini, că nu se poate fisura; că nu poate putrezi. Este scutită de moarte.

Nepătată înseamnă că moştenirea în sine este în stare perfectă. Puritatea ei nu poate fi ştirbită de vreo pierdere a luciului sau pată. Este scutită de păcat.

Care nu se poate veşteji înseamnă că nu poate suferi fluctuaţii ale valorii, slavei sau frumuseţii ei. Este scutită de ravagiile timpului.

Moştenirile pământeşti sunt - în cel mai bun caz - nesigure. Uneori valoarea proprietăţilor imobiliare scade vertiginos, datorită unor condiţii existente pe piaţă. Alteori testamentele sunt contestate cu succes de părţi care nici nu figurează în ele. Iar alteori oamenii sunt văduviţi de moştenirea ce li se cuvine datorită unor subterfugii de ordin juridic. Dar această moştenire divină nu este supună la nici una din schimbările inerente ale timpului iar titlul de proprietate al credinciosului asupra ei nu poate fi atacat, el fiind păstrat în seiful cu valorile de preţ ale cerului.

Nu numai că moştenirea este păstrată pentru creştini, dar ei înşişi sunt păstraţi sau păziţi pentru a putea intra în posesia ei. În viaţa aceasta se poate ca un moştenitor să moară înainte de a se împărţi moştenirea. Dar acelaşi har care conservă moştenirea cerească ne conservă şi pe noi ca moştenitori care ne vom bucura de ea. Cei care au fost aleşi din veşnicie sunt mântuiţi acum în timp şi păziţi pentru veşnicia viitoare. Credinciosul în Cristos este asigurat pe vecie, la adăpost etern.

Dar siguranţa veşnică are două aspecte: unul divin şi altul omenesc. Noi suntem păziţi de puterea lui Dumnezeu - acesta e aspectul divin, dar asta se realizează prin credinţă - acesta fiind aspectul uman. Asta nu înseamnă că cineva este mântuit numai în măsura în care îşi exercită credinţa. Acolo unde este credinţă adevărată, va fi şi stăruinţă, statornicie. Credinţa mântuitoare întotdeauna este însoţită de aspectul permanenţei, al continuării.

Copilul lui Dumnezeu este păzit de puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de pe urmă. Asta se referi la mântuirea la timpul viitor. S-a arătat adesea că mântuirea se prezintă în trei timpuri:

(1) Un creştin a fost mântuit de pedeapsa păcatului în momentul în care s-a încrezut în Mântuitorul (Efeseni 2:8).

(2) El este mântuit zilnic de puterea păcatului, în măsura în care îi dă prilejul Mântuitorului să-Şi trăiască viaţa prin el (Romani 5:10) şi

(3) el va fi mântuit de prezenţa păcatului când va avea loc Răpirea (Evrei 9:28). Trupul lui va fi schimbat şi proslăvit, fiind pe veci eliberat de păcat, boală şi moarte. Această mântuire la timpul viitor cuprinde şi acel timp când sfinţii vor reveni pe pământ cu Cristos, demonstrându-se clar că sunt copiii lui Dumnezeu (1Ioan 3:2).

Din pricina acestei nădejdi a răscumpărării trupului şi a slăvitei moşteniri, credincioşii se bucură mult chiar în mijlocul încercărilor. Creştinii cărora li se adresează Petru sufereau persecuţii din pricina mărturiei lor pentru Cristos. Petru le aminteşte de unul din minunatele paradoxuri ale creştinismului: bucuria de care au parte creştinii chiar în mijlocul întristării. Pe de o parte, ei se pot bucura de perspectiva unei moşteniri păstrate în siguranţă pentru nişte oameni păstraţi în siguranţă. Pe de altă parte, ei pot găsi bucurie în cunoştinţa faptului că diversele încercări de care au parte nu durează decât puţină vreme, pe când slava de care vor avea parte va fi veşnică (vezi 2Corinteni 4:17). Comentând pe marginea prezenţei bucuriei chiar în mijlocul întristărilor cauzate de numeroase încercări, J. H. Jowett scrie: „Niciodată nu m-am aşteptat să găsesc o fântână în mijlocul unui pustiu atât de nepromiţător."

Sfinţii care suferă sunt mângâiaţi, ştiind că suferinţele lor nu sunt fără noimă sau fără rod. Suferinţele celor nemântuiţi sunt doar o anticipare palidă a durerilor iadului, pe care le vor suferi o veşnicie întreagă. Dar nu aşa stau lucrurile cu creştinul. Unul din multele scopuri benefice pentru care sunt îngăduite suferinţele în viaţa copilului lui Dumnezeu este acela de a pune la încercare autenticitatea credinţei sale. Petru contrastează credinţa cu aurul. Dintre toate substanţele cunoscute de om, aurul este unul din cele mai nepieritoare, putând fi supus la temperaturi foarte ridicate şi rămânând aproape indestructibil. Dar adevărul este că aurul piere în urma folosinţei, presiunilor şi focului.

Adevărata credinţă este indestructibilă. Credinciosul poate trece prin probe şi încercări foarte severe, dar în loc ca acestea să-i distrugă credinţa, ele devin substanţele nutritive cu care se hrăneşte credinţa lui.

Nu cred că greşim dacă afirmăm că Iov a suferit într-o singură zi pierderi mai mari decât oricare alt om din istoria lumii, şi totuşi el a putut să spună: „Chiar dacă mă va ucide, eu mă voi încrede în El" (Iov 13:15).

Cei trei tineri din cuptorul babilonean au fost literalmente încercaţi prin foc. Focul a dovedit autenticitatea credinţei lor, arzând, în acelaşi timp, frânghiile cu care erau legaţi şi liberându-i (Daniel 3:12-30). Iar în timpul încercării lor de foc, ei au avut parte de compania Unuia „ca Fiul lui Dumnezeu."

Autenticitatea credinţei se poate demonstra numai prin foc. Când condiţiile din viaţă sunt prielnice, este uşor să fii creştin. Dar când mărturisirea lui Cristos aduce persecuţii şi suferinţe, cei lipsiţi de profunzime se pierd în mulţime. O religie care nu te costă nimic nu are nici o valoare. Credinţa care refuză să plătească preţul este falsă. Este exact tipul de credinţă bazată doar pe vorbe, pe care Iacov o condamnă.

Credinţa autentică va rodi în laudă, cinste şi slavă atunci când Isus Cristos va fi revelat. Asta înseamnă că Dumnezeu va răsplăti fiecare caz în care credinţa noastră a rezistat la probă. El îi va lăuda pe cei care se bucură atunci când sunt înconjuraţi de necazuri. El le va da cinste şi slavă credincioşilor încercaţi prin suferinţe şi testări, care au acceptat strâmtorările lor ca pe un vot de încredere din partea Lui.

Lucrul acesta va transpare atunci când Isus Cristos va reveni pe pământ ca să domnească de pe poziţia de Rege al regilor şi Domn al domnilor, când se va dovedi că toţi cei pe care lumea i-a respins sunt fiii lui Dumnezeu. în urma unei comparaţii a versetelor pertinente din Scriptură reiese că la Scaunul de judecată ai lui Cristos, în cer, îndată după ce a avut loc Răpirea, se vor împărţi răsplăţile. Dar manifestarea publică a acestor răsplăţi va avea loc la a Doua Venire a lui Cristos.

Petru discută acum savurarea actuală a mântuirii - adică Cristos, luat prin credinţă. Deşi nu L-am văzut niciodată cu ochii noştri fizici, noi îl iubim (majoritatea manuscriselor greceşti conţin varianta: „cunoscut" (eidotes), în loc de „văzut" (idontes). Sensul final este însă cam acelaşi, adică faptul că ei nu au făcut cunoştinţă în persoană cu Isus pe pământ). Deşi nu-L vedem acum, credem în El. Aşa intrăm în acea stare de binecuvântare de care îi aminteşte El lui Toma: „Binecuvântaţi sunt cei ce nu au văzut şi totuşi au crezut" (Ioan 20:29). William Lincoln scrie pe această temă:

„Oamenii discută mult despre dragoste, dar adevăratul test al dragostei faţă de Dumnezeu şi Cristos constă în faptul că atunci când trece printr-o încercare, credinciosul spune: „Pentru nimic n-aş pierde bunăvoinţa şi zâmbetul lui Dumnezeu. Prin urmare, prefer să sufăr, decât să-I întristez faţa."

Iubirea se mulţumeşte cu o coajă de pâine, dar însoţită de zâmbetul lui Dumnezeu, mai degrabă decât cu o poziţie privilegiata şi popularitatea lumii, dar lipsit de zâmbetul lui Dumnezeu. De aceste puneri la probă trebuie să aibă parte toţi copiii adevăraţi ai lui Dumnezeu; ei cern astfel grâul de pleava. În urma încercării focului, aurul iese limpezit de orice zgură.

Crezând în El, noi ne bucurăm cu o bucurie inexprimabilă şi plină de slavă. A fi uniţi cu el prin credinţă înseamnă a avea contact neîntrerupt şi etern cu izvorul oricărei bucurii curate. Bucuria creştinului nu depinde de împrejurările pământeşti, ci de Cristosul înviat şi preamărit, la dreapta lui Dumnezeu. Ar fi tot atât de imposibil să-i răpeşti unui sfânt bucuria cum ar fi să-L smulgi pe Cristos de la locul Său de glorie, căci aceste două entităţi sunt inseparabile.

În continuare Petru se ocupă de rezultatul credinţei asupra prezentului: mântuirea sufletului. Mântuirea trupului încă nu a avut loc; ea e în viitor şi va avea loc atunci când Cristos va veni să-Şi ia sfinţii: Dar de îndată ce ne punem încrederea în Cristos prin credinţă, primim mântuirea sufletelor noastre. Cuvântul de aici se referă la partea nematerială a omului, la persoana sa luată aparte de trupul său. Este sufletul separat de trup atunci când intervine moartea. În pasajul acesta este inclus şi duhul, prin care avem conştiinţa despre Dumnezeu. Sufletul e mântuit la naşterea din nou.

Această mântuire a fost tema multor profeţi din Vechiul Testament. Purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu din Vechiul Testament au profeţit despre favoarea nemeritată pe care aveam s-o primim noi. Dar ei nu au înţeles pe deplin lucrurile despre care au scris (vezi Daniel 12:8).

Se pare că ei nu au înţeles:

(1) Identitatea Persoanei care avea să apară ca Mesia.

(2) Vremea apariţiei Sale. Ei au fost inspiraţi de Duhul lui Dumnezeu să prezică suferinţele lui Mesia şi gloriile care aveau să urmeze. Dar ei nu au înţeles că aceste două evenimente aveau să fie separate între ele de cel puţin 1900 de ani. Aşa cum s-a arătat de multe ori, ei vedeau două piscuri muntoase:

(a) Calvarul, unde a suferit Isus, şi

(b) Muntele-Măslinilor, pe care Se va întoarce El în slavă. Dar ei nu au văzut valea care se află între acestea, adică actuala eră a harului, în care ne găsim noi, cei ce vedem ambele evenimente - unul trecut, altul aflat încă în viitor, cu o perspectivă mult mai clară decât a lor.

Lor le-a descoperit Duhul lui Dumnezeu că slujeau nişte generaţii ce nu se născuseră încă. E adevărat că cuvintele profeţilor aveau sens pentru cei din generaţia lor, dar profeţii erau conştienţi că înţelesul deplin al cuvintelor rostite de ei nu s-a epuizat deplin în evenimentele din vremea lor.

Dar acest lucru ridică, desigur, o întrebare: Nu au fost oare profeţii din Vechiul Testament familiarizaţi cu adevărul despre îndreptăţirea prin credinţă? Ce anume nu au înţeles ei cu privire la mântuirea noastră? În ce sens ne-au slujit ei pe noi, mai degrabă decât pe ei înşişi? William Lincoln spune: Plinătatea harului lui Dumnezeu nu putea să se arate înainte de venirea lui Cristos. Dumnezeu a putut să-i mântuiască şi i-a mântuit de fapt pe păcătoşi şi înainte, ducându-i acasă în cer, cum s-a întâmplat în cazul lui Enoh, dar unirea cu Cristos şi tot ceea ce presupune această unire nu puteau fi trăite decât după moartea şi învierea lui Cristos. O, ce multă desfătare îi produce lui Dumnezeu să-L copleşească cu onoare pe Fiul Său!

Lucrurile ce erau acoperite cu un văl pentru profeţi sunt acum explicitate. Duhul Sfânt S-a coborât din cer ia Rusalii, îmbrăcându-i pe apostoli cu puterea de a predica vestea bună conform căreia Isus din Nazaret este Mesia Cel prezis, că El a murit pentru păcatele oamenilor şi că a fost îngropat, înviind a treia zi. Ei au vestit că mântuirea se dă acum în dar, fără plată, prin credinţa în Cristos. Ei au proclamat că scopul lui Dumnezeu în actuala eră este de a aduna din rândul naţiunilor un popor pentru numele Său şi că Domnul Isus Se va întoarce pe pământ într-o zi, pentru a prelua sceptrul guvernării universale.

Imensul privilegiu de care se bucură credincioşii din veacul acesta se vede nu numai din faptul că ei înţeleg limpede ceea ce era învăluit pentru profeţi, ci şi din faptul că îngerii doresc să privească aceste adevăruri ale mântuirii. Îngerii ocupă un loc proeminent, atât în Noul Testament, cât şi în Vechiul. Ei sunt menţionaţi în legătură cu naşterea lui Cristos, ispitirea Sa, agonia Sa în Ghetimani şi învierea Sa. Dar după câte ştim noi, nu există răscumpărare pentru îngerii care au căzut. Cristos nu a venit ca să intervină în favoarea îngerilor, ci în aceea a urmaşilor lui Avraam (Evrei 2:16). Biserica este o lecţie practică pentru îngeri, înfăţişând înţelepciunea nespus de feluritã a lui Dumnezeu (Efeseni 3:10). Dar nu lor li s-a dat să cunoască bucuria pe care o aduce mântuirea.

Aici intervine o schimbare de registru. Până aici Petru s-a ocupat de gloriile mântuirii noastre. Începând din acest punct, el se lansează într-o serie de îndemnuri bazate pe cele de mai sus. Jowett spune: „Actualul apel se bazează pe evanghelia introductivă. Impulsul spiritual este creat prin dinamismul faptelor superlative. Intensitatea datoriei se naşte în inima Evangheliei."

Mai întâi, Petru îi îndeamnă pe sfinţi să aibă coapsele minţii încinse - expresie cât se poate de interesantă. În ţările din răsărit, oamenii obişnuiau să poarte haine lungi, în gen de robă. Când voiau să meargă repede sau să nu fie împiedicaţi în mersul lor, îşi încingeau mijlocul cu o curea (vezi Exod 12:11). În felul acesta îşi încingeau coapsele. Dar ce vrea să spună Petru aici prin expresia: „a avea coapsele minţii încinse"? Păşind în mijlocul unei lumi ostile, credincioşii trebuiau să aibă grijă să se ferească de panică şi de elemente care ar putea să le distragă atenţia. În vremuri de prigoană, există întotdeauna tendinţa de a ne pierde concentraţia, de a intra în confuzie. O minte încinsă este una care rămâne tare, focalizată, calmă şi gata de acţiune. Ea este ne-îngreunată de teama de om sau de persecuţii.

Această stare de solidaritate mentală este încurajată şi prin cuvintele: fiţi treji din versetul 13. Adică nu cedaţi isteriei, ci daţi dovadă de stăpânire de sine. Duhul treaz este echilibrat şi stabil.

În continuare sfinţii sunt îndemnaţi să aibă privirile minţii lor îndreptate spre viitor, să fie optimişti: puneţi-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la descoperirea lui Isus Cristos. Siguranţa Revenirii lui Cristos ne este prezentată ca motivaţie menită să ne ajute să îndurăm când trecem prin toate furtunile şi necazurile vieţii. Descoperirea lui Isus Cristos este înţeleasă în general ca o referire la revenirea Sa pe pământ, când El va fi descoperit în slavă. Dar mai poate să se refere şi la Răpire, când Cristos va veni să-Şi ia sfinţii.

În versetele 14-16 subiectul este mintea ascultătoare. Copiii ascultători nu trebuie să se complacă în păcatele care îi caracterizau în fostul lor fel de trai. Acum, după ce au devenit creştini, ei trebuie să-şi modeleze viaţa după Cel al Cărui nume îl poartă. Dacă se poartă după tiparul lumii acesteia care nu-L cunoaşte pe Dumnezeu, atunci ei îşi tăgăduiesc caracterul ceresc. Ei trebuie să renunţe la lucrurile pe care le făceau în zilele când trăiau în necunoştinţă, întrucât acum au fost luminaţi de Duhul Sfânt.

Poftele de altă dată înseamnă păcatele în care se complăceau pe când nu-L cunoşteau pe Dumnezeu.

În loc să imite lumea rea, cu moda, obiceiurile şi datinile ei, viaţa noastră trebuie să reproducă caracterul sfânt al Aceluia care ne-a chemat. A fi evlavios înseamnă a fi ca Dumnezeu. Dumnezeu este sfânt în toate căile Sale. Dacă dorim să fim ca El, trebuie să fim sfinţi în tot ce facem şi în tot ce spunem. În viaţa aceasta nu vom fi la fel de sfinţi ca El, dar trebuie să fim sfinţi pentru că El este sfânt.

Petru se întoarce la Vechiul Testament, pentru a dovedi că Dumnezeu aşteaptă de la copiii Lui să fie ca El. În Levitic 11:44 Domnul a spus: „Fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt." Creştinii primesc puterea de a trăi o viaţă sfântă prin Duhul Sfânt care locuieşte în ei. Sfinţii din Vechiul Testament nu aveau parte de acest ajutor şi de această binecuvântare. Dar întrucât noi suntem cu mult mai privilegiaţi, avem şi o răspundere cu atât mai mare. Versetul din Levitic citat de Petru capătă o nouă profunzime, sporindu-şi înţelesul în Noul Testament. Este exact diferenţa dintre formal şi vital. Sfinţenia era în Vechiul Testament idealul lui Dumnezeu. Dar, prin venirea Duhului adevărului, ea a căpătat o nouă calitate, concretă, de zi cu zi.

Nu numai că suntem îndemnaţi la sfinţenie, ci şi la o minte plină de reverenţă, adică plină de o teamă cucernică, respectuoasă, de o profundă apreciere faţă de ceea ce este Dumnezeu. Înseamnă în special a ne da seama că Cel căruia ne adresăm cu cuvântul Tată este acelaşi care îi judecă pe copiii Lui cu imparţialitate, după faptele lor. Pe măsură ce ne dăm seama de dimensiunea cunoştinţei Sale şi acurateţea judecăţii Sale, trebuie să ajungem să trăim tot mai mult cu frica de a nu face ceva care să nu-I fie pe plac. Tatăl judecă pe ai Săi în viaţa de acum. Judecata păcătoşilor El I-a încredinţat-o Domnului Isus (Ioan 5:22).

Lincoln scrie: „El observă, notează totul, să vadă dacă scopurile sunt integre, dacă hotărârea minţii este luată în deplină cunoştinţă de cauză şi dacă inima este pătrunsă de adevărata dorinţă de a-I fi plăcuţi Lui."

Noi trebuie să petrecem timpul şederii noastre pe pământ cu frică. Creştinii nu sunt acasă la ei pe acest pământ. Noi trăim într-o ţară străină, exilaţi din patria noastră cerească. De aceea, nu ar trebui să prindem rădăcini aici, nu ar trebui să ne „aşezăm", de parcă aici ar fi locuinţa noastră permanentă. Tot aşa, nu trebuie să imităm comportamentul locuitorilor acestui pământ. Ci întotdeauna trebuie să ne aducem aminte care este destinul nostru ceresc, ne-uitând nici o clipă că suntem cetăţeni ai cerului.

Înainte de convertirea lor, credincioşii nu se deosebeau de restul lumii. Vorbirea şi umblarea lor erau deşarte, uşuratice, asemenea celor din jurul lor. Zilele acelea dinainte de convertire sunt descrise prin cuvintele: felul deşert de vieţuire pe care l-aţi moştenit de la părinţii voştri. Dar creştinii au fost răscumpăraţi din acea existenţă deşartă printr-o extraordinară tranzacţie. Ei au fost răscumpăraţi din sclavia conformării la chipul lumii acesteia prin achitarea unui extraordinar de mare preţ de răscumpărare. Oare prin argint sau aur au fost răscumpărate victimele răpirii (vezi Exod 30:15)?

Nu, ci prin sângele scump al lui Cristos - asemenea sângelui unui miel desăvârşit, fără cusur. Cristos este un miel fără cusur şi fără pată, adică El este absolut perfect, în lăuntrul şi în exteriorul Său. Dacă un credincios este ispitit vreodată să se întoarcă la plăcerile şi distracţiile lumeşti, să adopte modalităţi şi tipare lumeşti, să devină ca lumea în căile ei false, atunci e bine să-şi aducă aminte că Cristos Şi-a vărsat sângele pentru a-l izbăvi de acel fel de a trăi. A reveni în lume înseamnă a traversa din nou acea mare prăpastie peste care Cristos a aruncat o punte, cu un preţ atât de mare. Dar, şi mai mult, acest gest ar echivala cu un act de ne-loialitate faţă de Mântuitorul.

„Trebuie să stăm şi să cumpănim bine lucrurile, pornind de la măreţia jertfei, în comparaţie cu enormitatea păcatului. Iar după aceea trebuie să ne hotărâm, odată pentru totdeauna, să terminăm definitiv cu tot ce ţine de lucrurile care L-au costat pe Fiul lui Dumnezeu însăşi viaţa Sa."

Lucrarea lui Cristos pentru noi nu a fost rezultatul unui gând târziu din partea lui Dumnezeu. Răscumpărătorul a fost destinat să moară pentru noi înainte de crearea lumii. Dar la sfârşitul vremurilor, adică la sfârşitul dispensaţiei legii, El S-a arătat din cer ca să ne scape de vechiul nostru fel de vieţuire. Lincoln comentează:

„În aceste vremuri din urmă - istoria morală a lumii s-a încheiat la crucea lui Cristos. S-a manifestat pe deplin şi a ajuns la capătul său înaintea lui Dumnezeu."

Petru adaugă aceste consideraţii pentru a imprima şi mai profund în noi importanţa de a o rupe definitiv cu acest vechi sistem al lumii, din care Cristos a murit ca să ne smulgă. Suntem în lume, dar nu suntem din lumea aceasta. Nu trebuie să ne izolăm de oamenii ne-regeneraţi, ci mai degrabă trebuie să le vestim evanghelia. Totuşi în relaţiile şi tranzacţiile noastre cu ei niciodată nu trebuie să luăm parte la păcatele lor, după cum nu trebuie să le aprobăm. Trebuie să demonstrăm prin viaţa noastră că suntem copii ai lui Dumnezeu. În momentul în care devenim una cu lumea, mărturia noastră s-a şubrezit. Cei din lume nu mai au nici un stimulent de a fi convertiţi dacă nu vor putea sesiza o deosebire în viaţa noastră - o deosebire calitativă.

Suntem datori să ne arătăm loialitatea faţă de Domnul Isus şi prin faptul că prin El am ajuns să credem în Dumnezeu. El este Cel care ne-a dezvăluit inima Tatălui. După cum se exprimă W. T. P. Wolston: „nu prin creaţie, nici prin providenţă, după cum nu prin lege Îl cunoaşte cineva pe Dumnezeu, ci prin Cristos." Tatăl Şi-a exprimat deplina satisfacţie faţă de lucrarea răscumpărătoare a lui Cristos prin faptul că L-a înviat din morţi şi L-a onorat cu locul de cea mai înaltă glorie în cer. Rezultatul tuturor acestora este faptul că credinţa şi nădejdea noastră sunt în Dumnezeu. În El, nu în actualul sistem rău al lumii, trăim, ne deplasăm şi avem noi fiinţa.

Acum apostolul Petru îşi îndeamnă cititorii să aibă o mintă pătrunsă de iubire (1:22-2:3).

Mai întâi, el descrie naşterea din nou, scoţând în evidenţă că una din transformările pe care le aduce ea este iubirea de fraţi (1:22a).

Apoi el imprimă în cititori obligativitatea de a iubi (1:22b).

Din nou el revine la naşterea din nou, în special la sămânţa din care a încolţit această viaţă nouă - cuvântul lui Dumnezeu (1:23-25).

Din nou el subliniază obligaţiile ce le revin celor care au primit Cuvântul (2:1-3).

La 1:22a, Petru descrie mai întâi naşterea din nou: Deci, ca unii care prin ascultarea de adevăr, v-aţi curăţit sufletele.... înţelegem, desigur, că Dumnezeu este Cel care ne curăţeşte sufletele când suntem mântuiţi; în sens strict, noi nu posedăm puterea de a ne curaţi singuri. Dar în această exprimare figurată, se spune că aceia dintre noi care am trăit experienţa curăţirii am realizat această curăţire atunci când am crezut.

Mijlocul utilizat în procesul curăţirii este ascultarea de adevăr. Este a doua oară că Petru descrie credinţa mântuitoare ca un act de ascultare (vezi 1:2). La Romani, Pavel foloseşte de două ori sintagma „ascultarea credinţei." În gândirea noastră nu trebuie să separăm credinţa de ascultare. Adevărata credinţă este o credinţă ascultătoare. Or, acest lucru se poate realiza numai prin Duhul (textul critic nu conţine cuvintele: „prin Duhul").

Unul din ţelurile naşterii din nou este dragostea de fraţi neprefăcută. În sens foarte real, noi suntem mântuiţi pentru ca să-i iubim pe toţi fraţii şi surorile noastre de credinţă. Prin această dragoste noi ştim că am trecut din moarte la viaţă (1Ioan 3:14) şi prin aceasta, lumea ştie că suntem ucenicii Domnului Isus (Ioan 13:35).

Prin urmare este cât se poate de logic să ni se adreseze în continuare îndemnul: Iubiţi-vă cu căldură unii pe alţii, dintr-o inimă curată. Este unul din multele cazuri din Noul Testament în care o propoziţie declarativă devine baza uneia imperative. Iată declaraţia: întrucât v-aţi curăţit sufletele... într-o dragoste sinceră de fraţi.... după care urmează porunca: iubiţi-vă unii pe alţii dintr-o inimă curată. Partea poziţională devine baza părţii practice. Dragostea noastră trebuie să fie caldă, izvorâtă dintr-o inimă integră, cu toată tăria, sinceritatea, în curăţie şi necontenit.

Îndemnul de a ne iubi unii pe alţii este un sfat deosebit de nimerit pentru cei ce trec prin prigoane, deoarece se ştie că „în condiţii de restrişte, până şi cele mai mici dezacorduri capătă proporţii gigantice."

Din nou Petru îi readuce pe cititori înapoi la naşterea din nou, de data aceasta la sămânţa acelei naşteri: cuvântul lui Dumnezeu. Îndemnurile de la 2:1-3 se vor baza pe acest adevăr.

Naşterea din nou nu este efectuată prin sămânţa putrezicioasă, adică nu este produsă în acelaşi mod ca naşterea fizică. Viaţa umană ia fiinţă prin intermediul seminţei care trebuie să se supună legilor putrezirii şi morţii. Viaţa fizică rezultantă are aceeaşi calitate ca sămânţa din care a izvorât: este de natură vremelnică.

Naşterea din nou este realizată prin cuvântul lui Dumnezeu. Pe măsură ce oamenii aud ori citesc Biblia, ei sunt mustraţi de păcatele lor, şi fiind apoi convinşi că Cristos este singurul Mântuitor suficient, fiind convertiţi la Dumnezeu. Nimeni nu poate fi mântuit fără ca, în vreun fel oarecare, nepieritorul Cuvânt al lui Dumnezeu să nu fi fost instrumentul acelei mântuiri. Samuel Ridout comentează, în The Numerical Bible („Biblia numerică"): „...cele trei lucruri „nepieritoare" (incoruptibile, neputrezicioase) pe care le avem în acest prim capitol sunt: „o moştenire nepieritoare" (versetul 4); „o răscumpărare nepieritoare" (versetele 18,19) şi „nepieritorul cuvânt prin care suntem născuţi (din nou) (versetul 23). Astfel avem o natură care este nepătată, în ton cu o moştenire nepătată de care ne bucurăm, pe baza răscumpărării ce nu-şi poate pierde niciodată valoarea. Ce minunat este să vedem cum peste toate a fost pusă amprenta perfecţiunii eterne, la toate acestea adăugându-se corolarul atât de nimerit şi „nepieritor" al unui duh blând şi liniştit.

Cuvântul este viu şi rămâne în veac. Chiar dacă cerul şi pământul ar trece, el, cuvântul, nu va trece niciodată, fiind stabilit pe veci în cer. Iar viaţa pe care o produce este, de asemenea, eternă. Cei care sunt născuţi din nou prin cuvânt sunt îmbrăcaţi cu caracterul veşnic al cuvântului.

În naşterea omenească, sămânţa care produce un copil conţine, în germene, toate trăsăturile copilului. De sămânţă depinde ce va fi copilul acela în viaţă. Pentru scopurile urmărite de discuţia noastră actuală, ne vom mărgini la observaţia că după cum sămânţa este pieritoare, tot aşa este şi viaţa umană izvorâtă din ea.

Caracterul tranzitoriu al naturii umane este subliniat prin citatul din Isaia 40:6,7. Viaţa umană are aceeaşi natură pieritoare ca a ierbii. Frumuseţea fizică nu dăinuie mai mult decât florile de pe câmp. Iarba se usucă, florile se veştejesc şi mor.

În contrast cu toate acestea, Cuvântul Domnului rămâne în veac (Isaia 40:8). Prin urmare, viaţa nouă a credinciosului este la fel de nepieritoare. Acest cuvânt nepieritor este mesajul evangheliei ce a fost predicat cititorilor lui Petru, care a generat naşterea lor din nou. A fost izvorul vieţii lor veşnice.

Întrucât sunt părtaşi ai vieţii divine, credincioşii trebuie să se dezbare odată pentru totdeauna de următoarele fapte:

Răutatea (maliţiozitatea) - adăpostirea în cugetul nostru a unor gânduri rele cu privire la o persoană. Răutatea stârneşte antagonismul, creând animozităţi, pică şi resentimente şi făcându-l pe cel ce e cuprins de această maliţiozitate să facă planuri de răzbunare, de vătămare a persoanei faţă de care are această maliţiozitate, dorindu-i să i se întâmple o nenorocire. Lui George Washington Carver i s-a refuzat admiterea la o universitate din pricina faptului că era negru. După ani şi ani (când între timp el şi-a dobândit o mare faimă), Carver a fost rugat să precizeze numele acelei universităţi, la care el a răspuns: „Nu are importanţă", refuzând să nominalizeze acea universitate şi dovedind că nu avea nici un sentiment de maliţiozitate la adresa ei.

Înşelăciunea (viclenia) - orice formă de necinste sau şiretlic (şi cât de mare este spectrul formelor pe care le îmbracă acest păcat!). Înşelăciunea îl face pe cineva să înşele la plata impozitelor, să copieze la examene, să mintă cu privire la adevărata sa vârstă, să mituiască autorităţile şi să încheie tranzacţii dubioase în afaceri.

Prefăcătoria - nesinceritatea, ipocrizia, falsitatea. Ipocrit este cel care se pretinde a fi altceva decât este în realitate. Cel care se preface că are o căsătorie fericită, când, de fapt, în familia lui este un neîncetat front de luptă. El se preface că este spiritual duminica, dar este firesc şi carnal ca o un ţap în zilele de săptămână. El se preface că este interesat de soarta altora, dar la baza adevăratelor sale motive stă interesul propriu, egoismul.

Invidia - gelozia fără perdea. E. W. Vine o defineşte ca un sentiment de neplăcere, de insatisfacţie manifestat de cineva când observă sau aude despre avantajele sau propăşirea altora. Invidia a fost aceea care i-a determinat pe mai marii preoţilor să-L dea pe Isus pe în mâna lui Pilat, pentru a fi omorât (Matei 27:18). Invidia continuă să facă victime şi în vremea noastră. Unele femei pot avea priviri ucigătoare în ochii lor când îşi privesc suratele ce au case mai frumoase, grădini mai îngrijite, haine mai elegante sau talente culinare superioare. Sau un bărbat va lăuda autoturismul nou al unui semen sau iahtul său, pe când în cugetul său va spune: „Las că am să-i arăt eu! Voi dobândi lucruri şi mai grozave decât ale lui."

Vorbirea de rău (defăimarea) - vorbirea pe la spate, bârfele maliţioase, acuzaţiile şi afirmaţiile înveninate la adresa altora. Defăimarea este încercarea de a ne prezenta pe noi înşine într-o postură mai curată, prin azvârlirea cu noroi asupra altora. Ea poate îmbrăca forme dintre cele mai rafinate: „Da, este o persoană admirabilă, dar, vedeţi, are această mare slăbiciune", după care este înfipt cuţitul în spatele acelei persoane. Sau păcatul acesta poate îmbrăca o formă religioasă: „Vreau să aduc la cunoştinţă acest lucru doar la adresa adunării voastre, da ştiaţi că...", după care urmează asasinarea caracterului persoanei bârfite.

Toate aceste păcate sunt încălcări ale poruncii de bază de a ne iubi semenii ca pe noi înşine. Nici nu e de mirare că Petru ne spune cât se poate de apăsat să ne lepădăm de toate aceste păcate.

O a doua obligaţie care decurge din faptul că suntem născuţi din nou este aceea de a avea o sete nestinsă după laptele spiritual curat al cuvântului. Păcatele menţionate în versetul precedent îngrădesc creşterea spirituală. În schimb, cuvântul sănătos al lui Dumnezeu ne face să ne dezvoltăm pe plan duhovnicesc.

Sintagma: ca nişte prunci născuţi de curând nu înseamnă neapărat că cititorii lui Petru erau credincioşi de curând întorşi la Dumnezeu. S-ar putea ca ei să fi fost credincioşi de câţiva ani buni. Dar fie că erau tineri în credinţă, fie că erau mai înaintaţi, ei trebuiau să înseteze după cuvântul lui Dumnezeu cum însetează pruncii după lapte. Ne putem forma o idee despre setea unui bebeluş sănătos după modul nerăbdător, agresiv şi hotărât în care suge.

Prin laptele curat al cuvântului un credincios creşte din punct de vedere duhovnicesc (în notele de subsol din ediţia NKJV, conţin varianta: „grow up to salvation" - să crească (să ajungă) la mântuire". Dar această variantă ar putea pune sub semnul îndoielii siguranţa mântuirii). Ţelul final spre care trebuie să tindă orice dezvoltare spirituală în viaţa aceasta este acela de a deveni tot mai potriviţi chipului Domnului nostru Isus Cristos.

Dacă într-adevăr aţi gustat că Domnul este bun. Ce stimulent extraordinar pentru a înseta după laptele spiritual! Conjuncţia dacă nu exprimă aici îndoiala, întrucât noi deja am gustat şi am văzut că Domnul este bun (Psalmul 34:8). Jertfa Sa pentru noi a fost un act de nespusă bunătate şi îndurare (Tit 3:4). Dar tot ce am gustat până acum din bunătatea Lui ar trebui să ne trezească apetitul de a dori să ne hrănim şi mai mult din El. Gustul dulce al apropierii de El trebuie să ne facă să ne îngrozim doar la gândul că am mai putea să ne îndepărtăm vreodată de El!

Acum Petru trece de la îndemnuri la examinarea privilegiilor de care se bucura credinciosul în noua casă (biserica) în noua preoţie.

În noua ordine, Cristos este central, prin urmare, noi venim la El. Întrucât discuţia lui Petru are în vedere imaginea unei clădiri şi a unor materiale de construcţie, nu suntem surprinşi să-L vedem pe Domnul prezentat figurat ca o piatră. Mai întâi, El este piatra vie - nu o piatră moartă sau lipsită de viaţă, ci Unul care trăieşte în puterea unei vieţi fără de sfârşit (Evrei 7:16).

Oricât de incredibil ni s-ar părea, El este respins de oameni. În planurile lor stupide, egoiste şi amatoreşti pe care le întocmesc cu privire la viaţa lor, oamenii miopi nu au loc pentru Creatorul şi Răscumpărătorul. După cum nu s-a găsit loc pentru El la hanul din Betleem, tot aşa nu se găseşte loc pentru El în planul vieţii lor!

Dar nu opinia omului este aceea care contează. Înaintea lui Dumnezeu, Domnul Isus este ales şi scump. El este ales nu doar ca piatra potrivită, ci şi indispensabilă. Iar valoarea Lui în faţa lui Dumnezeu este inestimabilă; El este incalculabil de scump.

Dacă vrem să fim folosiţi în programul de construcţie al lui Dumnezeu, trebuie să venim la Cristos. Singura noastră calitate de materiale adecvate de construcţie decurge din identificarea noastră cu El. Suntem importanţi doar în măsura în care contribuim la slava Lui.

Casa spirituală este alcătuită din toţi credincioşii în Cristos, fiind, prin urmare, totuna cu biserica. Biserica are acest element comun cu templul din Vechiul Testament prin faptul că este locuinţa lui Dumnezeu pe pământ (1Împăraţi 6:11-13;Efeseni 2:22). Dar se arată şi contrastul dintre biserică şi templu - care era o clădire fizică, tangibilă, construită din materiale frumoase, dar lipsite de viaţă şi pieritoare. Biserica este în schimb o structură clădită din pietre vii.

Acum asistăm la o schimbare de metaforă de la casa spirituală la preoţia sfântă, care funcţionează în legătură cu casa. Credincioşii nu sunt doar cărămizi vii în această casă ci şi preoţi sfinţi. Sub legea mozaică, preoţia era limitată la seminţia lui Levi şi la familia lui Aaron. Dar şi celor ce erau preoţi li se interzicea să se apropie de prezenţa lui Dumnezeu. Numai marele preot putea să facă acest lucru şi doar o singură zi din an (Yom Kippur, Ziua Ispăşirii), urmând o procedură strict prescrisă de Domnul pentru acest eveniment.

În noua dispensaţie, toţi credincioşii sunt preoţi, având acces instantaneu la Sala Tronului universului, la orice oră din zi şi noapte. Funcţia lor este de a aduce jertfe duhovniceşti (spre deosebire de jertfele alcătuite din animale, păsări sau ofrande cerealiere din cadrul legii mozaice). Jertfele spirituale ale preoţilor Noului Testament sunt:

1. Prezentarea trupului ca o jertfă vie, sfântă şi acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. Acesta este un act de închinare spirituală (Romani 12:1).

2. Jertfa de laudă. „Adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui" (Evrei 13:-15).

3. Jertfa faptelor bune. „Să nu daţi uitării facerea de bine" Această jertfă este plăcută lui Dumnezeu (Evrei 13:16).

4. Jertfa bunurilor noastre sau finanţele noastre. „Să nu uitaţi dărnicia." Şi această jertfă este plăcută Domnului (Evrei 13:16).

5. Jertfa slujirii. Pavel descrie slujba sa faţă de Neamuri drept o ofrandă preoţească (Romani 15:16).

Aceste jertfe sunt plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Numai prin Isus Cristos, mijlocitorul nostru, ne putem apropia de Dumnezeu, de la bun început, şi numai El poate face ca ofrandele noastre să fie acceptabile înaintea lui Dumnezeu. Tot ce facem noi - închinarea noastră, slujirea noastră - poartă semnul nedesăvârşirii, al întinării produse de păcat. Dar înainte de a ajunge la Tatăl, tot ceea ce facem noi trece prin Domnul Isus. El îndepărtează orice păcat şi astfel, când ajunge la Dumnezeu Tatăl, este cu totul vrednic de primit.

Marele preot din Vechiul Testament purta o plăcuţă de aur pe turbanul său, cu inscripţia: SFINŢENIA DOMNULUI (Exod 28:36). Ea viza orice păcat care putea fi implicat în ofrandele aduse de oameni (Exod 28:38). Prin urmare, Marele Preot al nostru poartă o mitră în folosul nostru, care vizează orice greşeală omenească pe care am putea-o comite în jertfele aduse de noi.

Preoţia tuturor credincioşilor este un adevăr care trebuie înţeles, crezut şi savurat cu toată bucuria de toţi creştinii. În acelaşi timp, nu avem voie să comitem abuzuri cu privire la acest adevăr. Deşi toţi credincioşii sunt preoţi, nu fiecare preot are dreptul de a predica sau de a-i învăţa pe alţii în adunare. Există anumite mijloace de control de care trebuie să ţinem seama.

1. Femeilor li se interzice să-i înveţe pe bărbaţi sau să aibă autoritate asupra lor; ele trebuie să tacă (1Timotei 2:12).

2. Bărbaţii care vorbesc trebuie să facă acest lucru în calitate de oracole ale lui Dumnezeu (1Petru 4:11). Asta înseamnă că ei trebuie să aibă asigurarea distinctă asupra faptului că vorbesc cuvintele pe care doreşte Dumnezeu să le rostească ei cu acel prilej.

3. Toţi credincioşii posedă un anumit dar, după cum orice mădular din trupul uman are o anumită funcţie (Romani 12:6;1Corinteni 12:7). Dar nu toate darurile presupun vorbirea în public. Nu toţi au darurile speciale de slujire ca evanghelişti, păstori sau învăţători (Efeseni 4:11).

4. Un tânăr trebuie să reaprindă darul lui Dumnezeu care este în el (2Timotei 1:6). Dacă darul acela presupune predicarea, învăţătura sau altă formă de vorbire în public, atunci trebuie să i se dea prilejul de a-şi exercita darul respectiv în adunare.

5. Vedem cum funcţionează preoţia credincioşilor în situaţia de la 1Corinteni 14:26: „Atunci ce este de făcut, fraţilor? Când vă adunaţi laolaltă, fiecare dintre voi are un psalm, are o învăţătură, are o descoperire, are un cuvânt în limbă, are o interpretare: toate să se facă spre zidire (edificare)”

În acelaşi capitol găsim o sumedenie de mijloace de control, care limitează exercitarea în public a darurilor într-o adunare, cu scopul de a se asigura ordinea şi edificarea. Preoţia universală a creştinilor nu trebuie folosită cu scopul de a justifica abuzurile în adunarea focală.

Având în continuare imaginea unei clădiri în minte, Petru revine la Cristos, piatra, şi în special la Cristos ca piatra unghiulară. Citând din Isaia 28:16, el arată că rolul lui Cristos de piatră unghiulară a fost prezis în Scriptură. El arată că Dumnezeu a hotărât ca Cristos să aibă această poziţie unică, în sensul că El este o piatră aleasă şi scumpă, fiind cu totul vrednic de încredere. Nici o persoană care se încrede în El nu va fi dezamăgită.

Cuvântul tradus prin piatră unghiulară (greaca biblică: lithon (piatră) akro (vârf) goniaion (din/de colţ), de unde: piatră din capul unghiului sau cheia de boltă) din acest fragment poate fi înţeles în cel puţin trei feluri, fiecare aplicându-se cu temei şi forţă egale la Domnul Isus.

1. În arhitectura contemporană piatra unghiulară se aşează la baza unui unghi (colţ), unde leagă două ziduri între ele, simbolizând temelia pe care se reazămă întreaga clădire. Cristos este piatra unghiulară, singura temelie autentică (1Corinteni 3:10,11), Cel care i-a unit pe iudeii credincioşi cu Neamurile credincioase (ca două ziduri într-o singură clădire), făcând din cele două elemente un singur om nou (Efeseni 2:13,14).

2. Unii învăţaţi sunt de părere că această piatră este cheia de boltă a unui arc. Este piatra care completează arcul, susţinând întreaga clădire, asigurându-i coeziunea. Desigur, Domnul nostru întruneşte toate calităţile acestei descrieri. El este piatra cea mai elevată din cadrul arcului. Fără El clădirea nu ar avea tărie sau coeziune.

3. O a treia interpretare este că piatra descrisă ar fi piatra din vârful unei piramide, ocupând locul cel mai elevat din cadrul construcţiei. Este singura piatră cu conformaţie unică din cadrul construcţiei, care îi imprimă întregii piramide forma ei. Este piatra care se aşează la urmă de

tot. Tot aşa şi Cristos este Piatra din vârful bisericii, Piatra cu adevărat unică. Biserica îşi derivă caracterul de la El. Când va veni El, clădirea va fi terminată.

El este o piatră aleasă şi scumpă. El este ales în sensul că Dumnezeu L-a ales să ocupe locul de onoare supremă; El este scump pentru că nu mai este nici unul ca El.

Cine crede în El cu nici un chip nu va fi dat de ruşine. Pasajul original din Isaia, din care sunt citate aceste cuvinte, sună astfel: „cine crede nu va acţiona pripit." Faceţi o joncţiune între aceste două serii de cuvinte şi veţi obţine minunata promisiune că cei care Îl au pe Cristos ca piatră unghiulară vor fi scutiţi de experienţe umilitoare, frustrante şi de frenezia pripei.

În versetele precedente Domnul Isus a fost prezentat ca piatra vie, piatra respinsă, piatra scumpă şi piatra unghiulară. Acum, fără să folosească acelaşi cuvânt, Petru pare să-L înfăţişeze ca o piatră de încercare. O piatră de încercare are darul de a arăta dacă anumite minerale, prin frecarea cu această piatră, sunt autentice sau false. Aşa, de pildă, piatra de încercare poate arăta dacă o pepită este într-adevăr o bucată de aur, sau doar aurul prostului.

Când oamenii intră în contact cu Mântuitorul, li se arată ce sunt în realitate. În atitudinea lor faţă de El ei se descoperă pe ei înşişi. Pentru credincioşii adevăraţi, El este scump; necredincioşii îl resping. Credinciosul îşi poate forma o mică idee despre cât de scump e El încercând să-şi imagineze cum ar fi viaţa fără El. Toate plăcerile lumeşti nu sunt nici măcar o clipă „vrednice de a fi puse alături de viaţa plină de Cristos". El se deosebeşte „din zece mii" şi „toată fiinţa Lui este plină de farmec" (Cântarea Cântărilor 5:10,16).

Dar care e situaţia celor care sunt neascultători sau care nu cred? (textul critic conţine varianta „cei care nu cred" în loc de „cei care sunt neascultători", dar întrucât „a crede evanghelia" se mai numeşte şi „a asculta de evanghelie", sensul este cam acelaşi) Scriitorul Psalmului 118a prezis că această piatră scumpă avea să fie respinsă de constructori, dar ulterior avea să devină piatra din capul unghiului.

A circulat intens o legendă în legătură cu clădirea templului lui Solomon, care ilustrează perfect această profeţie. Pietrele pentru templu au fost pregătite dinainte la o carieră din apropiere, fiind aduse pe şantier pe măsură ce era nevoie de ele. Într-o zi, lucrătorii de la carieră au expediat o piatră cu o conformaţie şi proporţii unice. Zidarii nu i-au găsit nici un loc în cadrul clădirii, drept care au prăvălit-o peste coama dealului, unde, cu timpul, a ajuns să fie năpădită de muşchi şi buruieni. Cânt templul era pe terminate, zidarii au solicitat o piatră cu anumite dimensiuni. Dar pietrarii de la carieră au răspuns: „V-am trimis piatra aceea de multă vreme." Apoi, în urma unei căutări atente, piatra respinsă a fost găsită şi aşezată la locul cuvenit în cadrul templului.

Aplicaţia este evidentă. Domnul Isus S-a prezentat naţiunii Israel cu ocazia Primei Sale Veniri. Poporul, dar mai ales dregătorii, nu au avut loc pentru El în structura lor. L-au respins şi L-au dat să fie răstignit. Dar Dumnezeu L-a înviat din morţi şi L-a aşezat la dreapta Sa în cer. Când Cel Respins va reveni pe pământ, El va veni ca Rege ale regilor şi Domn al domnilor. Atunci El va fi manifestat în public ca piatra din capul unghiului.

Tabloul se schimbă din nou, de la imaginea lui Cristos ca piatră de încercare şi piatră din capul unghiului la Cristos piatra de poticnire. Isaia a prezis că pentru cei care nu cred, El va deveni o piatră care îi va face pe oameni să se poticnească şi o stâncă ce-i va face să cadă (Isaia 8:14,15).

Această profeţie s-a împlinit literalmente în istoria naţiunii Israel. Când a venit Mesia al lor, evreii au fost ofensaţi de originea Sa şi modul Său simplu de viaţă. Ei ar fi preferat un demagog politic şi un personaj militar cu mână de fier. În pofida celor mai convingătoare dovezi, ei au refuzat să-L accepte ca Mesia cel făgăduit.

Dar asta nu se aplică numai la Israel. Pentru oricine nu vrea să creadă în Isus El devine o piatră de poticnire şi o stâncă de cădere, care îl face să se poticnească şi să cadă. Oamenii ori I se închină Lui, cu pocăinţă şi credinţă, ajungând să fie mântuiţi, ori se poticnesc de El, ajungând în iad. „Ceea ce putea constitui mântuirea lor devine cauza mai profundei lor condamnări." Nu poate exista neutralitate; El trebuie să fie ori Mântuitorul, ori Judecătorul.

Ei se împiedică, fiind neascultători de Cuvânt. De ce se împiedică? Nu datorită unor dificultăţi cinstite de ordin intelectual. Nu pentru că ar exista la Domnul Isus vreun lucru care să facă imposibilă credinţa în El. Ei se împiedică pentru că în mod deliberat sunt neascultători faţă de Cuvânt. Problema rezidă în voinţa omului. Motivul pentru care oamenii nu sunt mântuiţi este că nu vor să fie mântuiţi (Ioan 5:40).

Ultima parte a versetului 8, la aceasta au fost rânduiţi, pare să lase să se înţeleagă că ei au fost destinaţi să nu asculte de Cuvânt. Să fie oare acesta înţelesul propoziţiei? Nicidecum, ci versetul acesta ne învaţă că toţi cei care cu bună ştiinţă, cu premeditare, nu ascultă de Cuvânt, sunt destinaţi să se poticnească. Cuvintele (în engleză, n.tr.): la care au fost rânduiţi se referă la textul anterior: Ei se împiedică, fiind neascultători de Cuvânt. Dumnezeu a decretat ca toţi cei care refuză să se plece înaintea Domnului Isus se vor poticni. Dacă cineva se încăpăţânează să rămână în necredinţă, atunci este rânduit să se poticnească. „Nedisponibilitatea de a asculta face din poticnire o concluzie de la sine înţeleasă".

În continuare Petru se ocupă de privilegiile credincioşilor. Ei sunt o generaţie aleasă, o preoţie regală, o naţiune sfântă, poporul special al lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu făgăduise chiar aceste privilegii israeliţilor, dacă ei ar fi ascultat de El:

Acum, dacă veţi asculta glasul Meu şi dacă veţi ţine legământul Meu, veţi fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu. Îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un popor sfânt. (Exod 19:5,6a).

Datorită necredinţei, Israel a pierdut realizarea făgăduinţei lui Dumnezeu iar naţiunea a ratat locul de popor ales al lui Dumnezeu. În vremea de acum, biserica ocupă locul favorizat pe care Israel l-a pierdut prin neascultare.

Credincioşii sunt astăzi naţiunea aleasă de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii ca să fie ai lui Cristos (Efeseni 1:4). Dar în loc să fie o rasă pământească, având o descendenţă comună şi caracteristici fizice distinctive, creştinii sunt un popor ceresc, cu o descendenţă divină şi asemănări spirituale.

Credincioşii sunt, de asemenea, o preoţie regală. Este a doua oară când se pomeneşte cuvântul preoţie în acest capitol. În versetul 5, se spune că credincioşii sunt preoţi sfinţi, care aduc jertfe spirituale. Acum ni se spune că sunt preoţi regali, ce vestesc excelenţele lui

Dumnezeu. Ca preoţi sfinţi ei intră în templul din cer prin credinţă şi închinare. Ca preoţi regali, ei ies în lume ca martori. Această deosebire din cadrul preoţiei este ilustrată prin întemniţarea lui Pavel şi Sila la Filipi. Ca preoţi sfinţi, ei au cântat laude lui Dumnezeu la miezul nopţii; ca preoţi regali ei i-au predicat temnicerului evanghelia (Fapte 16:25,31).

Credincioşii sunt o naţiune sfântă. Intenţia lui Dumnezeu a fost ca Israel să fie o naţiune care să se remarce prin sfinţenie. Dar israeliţii s-au coborât la practicile păcătoase ale vecinilor păgâni. Şi astfel Israel a fost dat la o parte, pentru o vreme, biserica fiind acum naţiunea sfântă a lui Dumnezeu.

În fine, creştinii sunt un popor pe care Dumnezeu Şi l-a câştigat să fie al Lui. Ei îi aparţin Lui în mod unic, fiindu-i de o valoare specială.

Ultima parte a versetului 9 descrie responsabilitatea celor care sunt noua rasă a lui Dumnezeu, noua preoţie, noua naţiune şi noul popor. Noi trebuie să vestim excelenţele Aceluia care ne-a chemat din întuneric la minunata Sa lumină. Cândva orbecăiam prin întunericul păcatului şi al ruşinii. Dar, printr-o uluitoare izbăvire, am fost strămutaţi în împărăţia scumpului Său Fiu. Pe cât de apăsător era întunericul, pe atât de strălucitoare şi de limpede este acum lumina ce ne învăluie. O, cât de mult ar trebui să se înalţe strigătele noastre de laudă la adresa Celui care a făcut toate acestea pentru noi!

Petru încheie această secţiune printr-o trimitere la Osea. Folosindu-se de tragica viaţă de familie a acestui profet pentru a ne preda o lecţie practică, Dumnezeu a rostit judecata asupra naţiunii Israel. Datorită necredincioşiei israeliţilor faţă de El, Dumnezeu a spus că nu va mai avea milă de ei şi că nu vor mai fi poporul Său (Osea 1:6,9). Dar darea la o parte a Israelului nu a fost definitivă, întrucât tot Domnul a făgăduit că într-o zi Israelul va fi refăcut:

„...Voi avea îndurare de ea, care nu căpătase îndurare; apoi le voi zice celor care nu erau poporul Meu: «Tu eşti poporul Meu!» şi ei vor zice: «Tu eşti Dumnezeul meu! (Osea 2:23).

Unii din oamenii cărora le scria Petru făcuseră cândva parte din naţiunea Israel. Acum ei erau membri ai bisericii. Prin credinţa în Cristos, ei deveniseră poporul lui Dumnezeu, în timp ce iudeii necredincioşi erau lepădaţi în continuare.

Aşadar Petru vede condiţia iudeilor convertiţi din vremea sa ca o împlinire parţială a textului de la Osea 2:23. În Cristos ei au devenit noul popor al lui Dumnezeu; în Cristos, ei au căpătat îndurare. Această mână de evrei mântuiţi a beneficiat de binecuvântările promise Israelului prin Osea cu mult înainte ca Israelul să se bucure pe plan naţional de ele.

Nimeni nu trebuie să conchidă din acest pasaj de la Petru că, întrucât biserica este acum poporul lui Dumnezeu, El a terminat cu Israelul ca naţiune. După cum nimeni nu trebuie să tragă concluzia că biserica este acum Israelul lui Dumnezeu sau că făgăduinţele făcute Israelului se aplică acum bisericii. Israel şi biserica sunt entităţi separate şi distincte şi o înţelegere a acestei distincţii este una din cele mai importante chei pentru interpretarea cuvântului profetic al lui Dumnezeu.

Israel a fost poporul ales, pământesc, al lui Dumnezeu din vremea când a fost chemat Avraam până la venirea lui Mesia. Răzvrătirea şi necredincioşia naţiunii au atins punctul culminant când a fost răstignit Cristos pe cruce. Datorită acestui păcat care a pus capac la toate, Dumnezeu a dat la o parte, pentru o vreme, poporul Său ales, Israel. Israeliţii sunt şi astăzi poporul Său, din vremuri străvechi, dar nu poporul Său ales. În veacul de acum, Dumnezeu are un nou popor - biserica. Această epocă a bisericii formează o paranteză în relaţiile lui Dumnezeu cu Israelul. Când se va fi închis paranteza, adică atunci când biserica este răpită la cer, Dumnezeu îşi va relua relaţiile Sale cu Israelul. Atunci o rămăşiţă credincioasă din naţiunea Israel va deveni din nou poporul lui Dumnezeu.

Împlinirea definitivă a profeţiei lui Osea este încă în viitor. Ea va avea loc la a doua venire a lui Cristos. Naţiunea care L-a respins pe Mesia, israeliţii „îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Da, îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu şi-L vor jeli amarnic, cum plânge cineva un întâi-născut" (Zaharia 12:10). Atunci, un Israel pocăit şi credincios va căpăta îndurare şi va deveni din nou poporul lui Dumnezeu.

Ideea pe care o subliniază Petru în versetul 10 este că evreii credincioşi de azi beneficiază de o împlinire anticipată a profeţiei lui Osea, pe când evreii necredincioşi continuă să fie înstrăinaţi faţă de Dumnezeu, împlinirea deplină şi definitivă a profeţiei va avea loc atunci când „Izbăvitorul va ieşi din Sion" şi „va îndepărta nelegiuirea de la Iacov"(Romani 11:26).

În mare parte, restul cărţii 1Petru se ocupă de conduita care trebuie să-l caracterizeze pe creştin în diversele raporturi din viaţa sa. Petru le aminteşte credincioşilor că sunt străini şi călători în această lume şi că acest fapt trebuie să-şi pună amprenta pe întreaga lor comportare. Ei sunt călători în sensul că trăiesc într-o ţară străină, unde nu au drepturile de cetăţeni. Ei sunt pelerini în sensul că sunt obligaţi să trăiască, pentru o vreme, într-un loc care nu este patria lor.

Imnuri de demult, cum este şi cel din care vom cita câteva rânduri, ne amintesc că suntem pelerini pe acest pământ:

Chemaţi de sus şi oameni cereşti din naştere

(Care eram cândva doar cetăţeni ai pământului),

Ca pelerini aici jos, suntem în căutarea patriei cereşti,

A moştenirii noastre în veacurile ce vor veni.

Suntem doar străini aici; de aceea, nu tânjim

După o patrie pe pământ, care Ţie, Doamne,

Nu ţi-a dat decât un mormânt;

Crucea Ta a rupt legăturile ce ne ţineau legaţi

de acest pământ,

Făcându-ne parte de-a Ta comoară,

în strălucite meleaguri cereşti.

James C. Deck

Dar aceste sentimente au dispărut, în mare parte, din imnologia noastră actuală. Când biserica a ajuns să se simtă bine în lumea aceasta, ni se pare că ar fi un gest de făţărnicie să cânte despre experienţa noastră în sferele cereşti.

Când citim îndemnul de a ne feri de poftele cărnii, care se războiesc împotriva sufletului, gândul ne duce imediat la păcatele sexuale. Dar ele au o aplicaţie mult mai cuprinzătoare, referindu-se la orice dorinţă puternică ce este în dezacord cu voia lui Dumnezeu. Aici sunt incluse şi consumul excesiv de mâncare şi băutură, grija prea mare acordată trupului, prin perioade de somn foarte mari, îndârjirea de a aduna bunuri materiale sau alergarea după plăcerile lumeşti. Toate aceste lucruri poartă un război necontenit împotriva bunăstării noastre spirituale, împiedicând deplina noastră comuniune cu Dumnezeu şi întârziind creşterea noastră duhovnicească.

Nu numai că trebuie să aplicăm disciplina în zonele din viaţa noastră în care am ajuns să ne complăcem, ci trebuie să avem o purtare onorabilă (o redare literală a textului ar conţine cuvântul nobil sau frumos - kalos în greacă, din care provine cuvântul caligrafie, „scriere frumoasă") în mijlocul Neamurilor, adică în lumea păgână. În vremea noastră avem datoria să nu ne conformăm viaţa după modelul lumii. Dimpotrivă, trebuie să păşim în ritmul altui toboşar.

În mod aproape sigur nu vom putea evita criticile îndreptate împotriva noastră. În vremea când şi-a redactat Petru scrisoarea aceasta, scrie Erdman:

„...creştinii erau defăimaţi, fiind consideraţi fără religie, datorită faptului că nu se închinau la zeii păgâni, şi înapoiaţi mintal sau asceţi, pentru că se abţineau de la viciile atât de răspândite în vremea lor. De asemenea, erau consideraţi neloiali guvernului, pentru că mărturiseau adeziunea şi loialitatea lor faţă de un Rege ceresc."

Asemenea critici nu pot fi evitate. Dar sub nici o formă credincioşii nu au voie să dea lumii motive întemeiate de a le aduce asemenea reproşuri. Toate defăimările îndreptate împotriva noastră trebuiesc infirmate prin pilda vie a unei trăiri pline de fapte bune. Atunci pârâşii noştri vor fi obligaţi să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.

O zi a cercetării este orice timp în care Domnul se apropie, fie în har, fie în judecată. Sintagma e folosită la Luca 19:41-44. Isus a plâns pentru Ierusalim pentru că Ierusalimul nu a cunoscut vremea cercetării sale, adică Ierusalimul nu şi-a dat seama că Mesia venise deja, cu iubire şi îndurare. În contextul de faţă sensul sintagmei ar putea fi următorul:

(1) Ziua în care harul lui Dumnezeu îi va cerceta pe critici, aceştia fiind mântuiţi sau

(2) ziua judecăţii când cei nemântuiţi vor sta înaintea lui Dumnezeu.

Saul din Tars ilustrează prima interpretare. El făcuse parte din tagma celor care l-au acuzat pe Ştefan, dar faptele bune săvârşite de Ştefan au triumfat asupra opoziţiei. Când Dumnezeu l-a cercetat pe Saul, având milă de el pe drumul spre Damasc, acest fariseu pocăit L-a slăvit pe Dumnezeu, urmând după aceea exemplul lui Ştefan, influenţându-i pe alţii prin strălucirea unei vieţi pline de Cristos, după cum arată şi Jowett:

„O viaţă trăită frumos este aceea care-i determină pe oameni să-şi înalţe gândurile spre Dumnezeul cel slăvit, aducându-i omagiu. Când privesc ei Divinul realizat în omenesc, sunt atraşi şi ei la părtăşia cerească. Dar ei trebuiesc atraşi nu prin elocvenţa exprimării noastre, ci prin strălucirea purtării noastre. Prin înrâurirea harului unei trăiri nobile noi avem datoria de „a reduce la tăcere ignoranţa oamenilor nepricepuţi" şi tăcerea aceea va fi pentru ei prima etapă din viaţa lor când ei vor începe să aspire spre consacrare."

Potrivit celei de-a doua interpretări, gândul care se desprinde este că cei nemântuiţi vor fi nevoiţi să slăvească pe Dumnezeu în ziua judecăţii, căci nu se vor mai putea scuza, întrucât nu numai că au auzit evanghelia, ci au şi văzut cu ochii lor viaţa trăită de rudele creştine, de prietenii şi vecinii lor creştini. Atunci Dumnezeu va fi justificat prin purtarea neprihănită a copiilor Săi.

Următoarele cinci versete se ocupă de relaţia creştinului cu stăpânirea (cu autorităţile administraţiei de stat şi locale). Cuvântul cheie este supuşi. De fapt, porunca de a fi supuşi apare de patru ori în această epistolă.

Cetăţenii trebuie să se supună autorităţilor (2:13).

Sclavii trebuie să se supună stăpânilor lor (2:13).

Soţiile trebuie să se supună soţilor lor (3:1).

Credincioşii tineri trebuie să se supună bătrânilor (5:5).

Lyall spune:

„Răspunsul suprem pe care îl poate da creştinul la persecuţiile îndreptate împotriva sa, la adresa detractorilor şi a criticilor este cel al unei vieţi fără vină, al unei conduite ireproşabile şi al unei atitudini de cetăţean de nădejde. În special supunerea este o virtute eminamente cristianică."

Autorităţile de pe pământ au fost instituite de Dumnezeu (Romani 13:1). Dregătorii sunt slujitorii lui Dumnezeu (Romani 13:4). Chiar dregătorii necredincioşi sunt oamenii lui Dumnezeu, pe plan oficial. Chiar dacă sunt dictatori sau tirani, domnia lor este mai bună decât dacă n-ar exista nici o stăpânire. Absenţa totală a legilor şi regulilor echivalează cu anarhie. Or, nici o societate nu poate dăinui în condiţii de anarhie. Prin urmare, orice guvern este mai bun decât nici un guvern. Ordinea este preferabilă haosului. Credincioşii trebuie, să se supună oricărei instituţii omeneşti pentru Domnul. Procedând aşa, ei împlinesc voia Sa, făcând ceea ce-i este plăcut Lui. Aceste instrucţiuni se aplică la împărat sau la orice demnitar suprem. Chiar dacă se întâmplă ca palatul imperial să fie ocupat de Nero, îndemnul general de care trebuie să ţină seama creştinii este de a-i fi supuşi.

Porunca de a asculta se aplică şi la oficialităţile din gradele subordonate ale ierarhiei, cum ar fi guvernatorii. Aceste autorităţi sunt autorizate de Dumnezeu să-i pedepsească pe infractori şi să-i laude pe cei ce respectă legea. De fapt, autorităţile nu prea au timpul sau înclinaţia de a-i lăuda pe cei guvernaţi, dar asta nu afectează cu nimic responsabilitatea creştinului de a le fi supus! Istoricul Arnold Toynbee a observat că: „atâta timp cât păcatul originar rămâne element prezent în natura umană, Cezar nu va rămâne nicicând şomer."

Desigur, există şi excepţii de la această regulă. Sunt situaţii în care ascultarea nu este indicată. Dacă autorităţile pământeşti îi ordonă unui credincios să acţioneze contrar voii descoperite a lui Dumnezeu, atunci credinciosul are datoria să nu asculte de aceste autorităţi. În cazul acesta, el răspunde în faţa unei autorităţi superioare, el trebuind să asculte mai mult de Dumnezeu, decât de oameni (Fapte 5:29). Dacă este supus unor pedepse pentru nesupunerea sa, trebuie să le îndure cu bărbăţie. Sub nici o formă nu are voie să se răzvrătească sau să caute să răstoarne guvernul sau autoritatea respectivă.

Privită din punct de vedere strict legal, acţiunea de introducere clandestină a Bibliilor în ţările cu regimuri totalitare este o încălcare a legii. Dar cei angajaţi în această acţiune se supun unei legi cu ascendent asupra oricărei legi omeneşti - respectiv poruncii de a merge în toată lumea, vestind evanghelia. Prin urmare, ei nu pot fi condamnaţi de pe temeiuri biblice.

Să presupunem că guvernul îi ordonă unui creştin să se înroleze la armată. Este el obligat să se supună şi să poarte arme? Dacă va considera că acest lucru este în directă contradicţie cu cuvântul lui Dumnezeu, mai întâi va trebui să epuizeze toate opţiunile care-i stau la dispoziţie de înrolare ca necombatant sau ca un „conscientious objector". Dacă toate aceste opţiuni au fost explorate şi găsite nevalabile, atunci va trebui să refuze ordinul de înrolare şi să sufere consecinţele.

Mulţi creştini nu au scrupule de conştiinţă cu privire la participarea în cadrul forţelor militare. Este o chestiune în care fiecare trebuie să fie pe deplin convins în cugetul său, lăsându-le şi altora dreptul de a nu fi de acord cu poziţia adoptată de ei.

Întrebarea dacă un creştin trebuie să voteze sau să se angajeze în politică aparţine altui plan. Guvernul nu cere aceste lucruri, deci nu se pune problema ascultării sau neascultării. Fiecare trebuie să acţioneze în lumina principiilor de conduită şi cetăţenie găsite în Biblie. Şi aici trebuie să acordăm libertate celor cu puncte diferite de vedere şi să nu insistăm ca alţii să fie neapărat de aceeaşi părere cu noi.

Voia lui Dumnezeu este ca oamenii Săi să trăiască în mod onorabil şi fără vină, aşa încât cei neconvertiţi să nu aibă nici un temei legitim de acuzaţie la adresa lor. Prin trăirea unei vieţi exemplare, creştinii pot şi trebuie să demaşte neştiinţa oamenilor fără minte. S-ar putea ca aceasta să se facă în amfiteatrul unei universităţi sau în laboratorul unei instituţii de cercetări sau chiar la amvon. Petru spune că unul din cele mai bune răspunsuri pe care le putem da la asemenea izbucniri este o viaţă sfântă.

Purtaţi-vă ca nişte oameni liberi. Noi nu suntem în robie sau în sclavie faţă de autorităţile civile. Nu avem de ce să trăim în servitute sau teroare. La urma urmelor, noi suntem oamenii liberi ai Domnului. Dar asta nu înseamnă că suntem liberi să păcătuim. Libertatea nu înseamnă libertinism. Libertatea nu presupune fărădelege. Deci niciodată nu trebuie să ne folosim de libertatea pe care o avem ca pretext pentru a face ceea ce este rău. Neascultarea păcătoasă nu trebuie justificată niciodată prin scuze de natură pseudo-spirituală. Cauza lui Cristos nu propăşeşte niciodată prin recurgerea la o mascaradă din partea unor oameni îmbrăcaţi în veşminte clericale.

Dacă trăim ca robi ai lui Dumnezeu, relaţia noastră cu autorităţile administraţiei de stat şi locale va intra pe făgaşul ei normal. Noi trebuie să ne purtăm pe măsura luminii prezenţei Sale, trebuie să ascultăm de El în toate lucrurile şi toate să le facem spre slava Lui. Cel mai bun cetăţean este credinciosul care trăieşte ca sclav al Domnului. Din nefericire, majoritatea administraţiilor nu-şi dau seama cât de mult datorează creştinilor care cred în Biblie şi o trăiesc în viaţa lor de toate zilele.

Gândiţi-vă la sintagma: robi ai lui Dumnezeu. „Cerul - spune F. B. Meyer - transformă până şi termenii cei mai înfricoşători în explozii de lumină, până când expresia terorii devine ţinta năzuinţelor noastre celor mai nobile."

Nici o relaţie a vieţii nu poate fi lăsată în afara sferei responsabilităţii creştine. Prin urmare, Petru examinează întregul spectru, prin patru porunci concise:

Cinstiţi pe toţi oamenii. Nu putem cinsti întotdeauna cuvintele sau comportarea lor. Dar ne putem aduce aminte că viaţa oricărui om este mai de preţ decât lumea întreagă. Putem da recunoaştere faptului că fiecare persoană a fost creată după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Nu trebuie să uităm niciodată că Domnul Isus a sângerat şi a murit până şi pentru cel mai nevrednic om din lume.

Iubiţi-i pe fraţi. Trebuie să-i iubim pe toţi oamenii, dar în special avem obligaţia de a-i iubi pe membrii familiei noastre spirituale. Aceasta e o dragoste după chipul iubirii lui Dumnezeu faţă de noi. Este total nemeritată, fiind îndreptată asupra celor lipsiţi de dragoste, necăutând răsplată şi fiind mai tare ca moartea.

Temeţi-vă de Dumnezeu. Noi ne temem de El atunci când ne închinăm înaintea Lui cu toată reverenţa, recunoscându-L ca Domn suprem. Prin urmare, slăvirea Lui devine prioritatea numărul unu în viaţa noastră. Noi ne temem să facem vreun lucru care ar putea să-i fie Lui neplăcut şi ne temem ca nu cumva să-L reprezentăm incorect înaintea oamenilor.

Daţi cinste regelui! Petru revine la tema dregătorilor pământeni, ca o ultimă aducere aminte a acestui subiect. Noi trebuie să-i respectăm pe cei care ne guvernează ca fiind oficiali rânduiţi de Dumnezeu pentru respectarea ordinii şi legalităţii. Asta înseamnă că trebuie să plătim impozite celor cărora le datorăm impozite, vamă celor care le datorăm vamă şi frică celor cărora le datorăm frică (Romani 13:7). În general vorbind, creştinul poate trăi sub orice formă de guvernământ. Singura situaţie în care i se porunceşte să nu se supună autorităţilor pământeşti este arunci când a proceda astfel ar însemna să-şi compromită loialitatea sau ascultarea sa faţă de Domnul Isus Cristos.

Este semnificativ faptul că Noul Testament le oferă mai multe îndrumări servitorilor decât regilor. Mulţi dintre credincioşii din epoca primară a bisericii erau servitori şi Scriptura ne arată că majoritatea creştinilor proveneau din păturile mijlocii sau de jos ale societăţii (Matei 11:5;Marcu 12:37;1Corinteni 1:26-29).

Pasajul acesta este adresat servitorilor din casele celor avuţi, dar principiile se aplică şi la salariaţi de tot felul. Îndemnul general adresat tuturor este de a ne supune stăpânului cu tot respectul. Este un fapt bine statornicit al vieţii că în orice societate sau organizaţie trebuie să existe o autoritate, pe de o parte, şi oameni care se supună acelei organizaţii, pe de altă parte. Este spre binele oricărui servitor să fie supus stăpânului, deoarece în caz contrar nu ar putea funcţiona nici un loc de muncă. Dar este mult mai important pentru un creştin să se supună.

Aici nu este implicat doar salariul său, ci de ascultarea lui depinde însăşi mărturia lui. Ascultarea nu trebuie să difere în funcţie de temperamentul patronului. Oricine poate da dovadă de supunere faţă de un patron sau un şef bun şi blând. Credincioşii sunt chemaţi să meargă mai departe, fiind respectuoşi şi ascultători chiar şi cu cei aspri şi greu de mulţumit. O atare comportare va ieşi în evidenţă, dovedind că este cu adevărat creştină.

Când suferim pe nedrept, avem parte de bunăvoinţa lui Dumnezeu. Lui îi face plăcere să constate că suntem atât de conştienţi de relaţia noastră cu El, încât îndurăm dureri nemeritate fără să ne răzbunăm sau să răspundem cu aceeaşi monedă la răul care ni s-a făcut. Când acceptăm cu blândeţe tratamentul nedrept, îl etalam pe Cristos: această viaţă supranaturală va fi răsplătită cu bunăvoinţa lui Dumnezeu, care ne va spune: „Bravo".

Nu există nici o virtute în a suferi cu răbdare pentru faptele rele pe care le-am comis. Negreşit lui Dumnezeu nu I se aduce slavă printr-o asemenea purtare. O atare suferinţă nu ne va scoate niciodată în evidenţă ca creştini, după cum nu-i va face pe alţii să devină creştini. Dar când suferim în linişte pentru că am făcut ceea ce este bine, această suferinţă contează, căci este atât de nefirească, atât de ruptă de lumea din jurul nostru, încât oamenii sunt şocaţi şi mustraţi de păcatele lor, ajungând, se speră, prin aceasta la mântuire.

Gândul suferinţei credincioşilor din pricina neprihănirii conduce inevitabil la pasajul acesta sublim despre măreţul exemplu lăsat nouă de Domnul Isus. Nimeni nu a fost tratat atât de nedrept ca El, după cum nimeni nu a îndurat această suferinţă cu mai multă răbdare.

Am fost chemaţi să ne purtăm cum S-a purtat El, să suferim pentru relele comise de alţii. Cuvântul folosit aici în original pentru exemplu transmite ideea unui caiet în care s-au aşternut rânduri scrise de o mână măiastră. Elevul caută să reproducă originalul cât mai fidel cu putinţă. Când copiază cu atenţie modelul dat, scrisul lui e destul de frumos. Dar cu cât se îndepărtează de acest model, cu atât mai mult suferă scrisul său. Siguranţa noastră constă în rămânerea cât mai aproape de Original.

Domnul nostru nu a suferit pentru propriile Sale păcate, pentru că nu a avut nici un păcat. „El n-a cunoscut nici un păcat" spune textul de la 2Corinteni 5:1. „El n-a făcut păcat" (versetul acesta); „în El nu a fost nici un păcat" (1Ioan 3:5).

Vorbirea Lui nu a fost niciodată întinată de viclenie. El n-a minţit niciodată, nici măcar nu a umbrit adevărul. Gândiţi-vă numai! Cândva a trăit pe această planetă Cineva care a fost absolut cinstit, absolut degajat de orice şiretenie sau viclenie.

Când a fost provocat, Şi-a păstrat liniştea şi seninătatea. Când a fost insultat, nu a răspuns cu aceeaşi monedă. Când a fost învinuit, nu a răspuns înapoi. Când a fost acuzat, nu S-a apărat. El a fost în chip atât de minunat liber de orice dorinţă de răzbunare. Un autor anonim a scris următoarele:

„Este un semn de cea mai profundă şi autentică smerenie să ne vedem pe noi înşine condamnaţi fără pricină şi să tăcem în asemenea împrejurări."

A tăcea când suntem insultaţi şi nedreptăţiţi este un mod foarte nobil de a-L imita pe Domnul nostru. Când ne aducem aminte în câte feluri a suferit El, care nu a meritat nici una din aceste suferinţe, cum mai putem să ne simţim îndemnaţi să ne apărăm şi să ne scuzăm când suntem şi noi insultaţi sau nedreptăţiţi?

Când a suferit, nu a ameninţat. „Nici un cuvânt lipsit de delicateţe sau marcat de ameninţare nu i-a scăpat de pe buzele Sale." Poate că agresorii Lui au confundat această tăcere cu slăbiciune din partea Sa. Dar dacă ar fi cercetat mai cu de-a-mănuntul ar fi constatat că nu este slăbiciune, ci tărie supranaturală! Pe ce resurse ascunse S-a bazat El când nu a răspuns la abuzuri neprovocate? El S-a încrezut în Dumnezeu, care judecă drept. Şi noi suntem chemaţi să procedăm la fel:

„Preaiubiţilor, nu vă răzbunaţi singuri, ci lăsaţi loc mâniei lui Dumnezeu; căci este scris: „Răzbunarea este a Mea, Eu voi răsplăti", zice Domnul. Deci, „dacă-i este foame vrăjmaşului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci, făcând astfel, vei îngrămădi cărbuni aprinşi pe capul lui." Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul prin bine" (Romani 12:19-21).

Suferinţele Mântuitorului au fost nu doar exemplare, ci şi ispăşitoare. Noi nu putem imita suferinţele Sale în această privinţă, şi Petru nu sugerează că ar trebui să încercăm să facem acest lucru. Mai degrabă, argumentul pare să fie următorul: Agonia Mântuitorului nu a fost provocată de păcatele Lui, căci nu a avut nici un păcat. Ci pentru păcatele noastre a fost ţintuit El pe cruce. Pentru că El a suferit pentru păcatele noastre o dată pentru totdeauna, noi nu trebuie să ne îngăduim niciodată să ajungem în poziţia în care să trebuiască să suferim pentru ele. Faptul că El a murit pentru ele trebuie să ne facă să murim faţă de ele. Şi totuşi nu e doar o chestiune de bunătate negativă; noi nu trebuie doar să murim faţă de păcat, ci şi să trăim pentru neprihănire.

Prin rănile Lui aţi fost vindecaţi. În original cuvântul răni e redat la singular, sugerând probabil faptul că trupul Său a fost tot o masă de răni cumplite. Care ar trebui să fie, prin urmare, atitudinea noastră faţă de păcat, având în vedere cât de mult L-a costat pe Mântuitorul nostru vindecarea noastră? Theodoret comentează: „O nouă şi ciudată metodă de vindecare. Doctorul a suferit costul, bolnavul căpătând vindecarea."

Înainte de convertire, noi eram ca nişte oi rătăcite - pierduţi, sfâşiaţi, zdrobiţi, sângerânzi. Menţionarea de către Petru a oilor rătăcite este ultima din cele şase referiri la Isaia 53 în acest pasaj:

versetul 21 „Cristos... a suferit pentru noi" (cf. Isaia 53:4,5).

versetul 22 „El nu a comis nici un păcat, nici nu s-a găsit vicleşug in gura Lui" (cf. Isaia 53:9).

versetul 23 „Când a fost insultat, nu a răspuns cu insulte" (cf. Isaia 53:7).

versetul 24 „El a purtai păcatele noastre în trupul Său pe lemn" (cf. Isaia 53:4,11).

versetul 24 „Prin rănile Lui aţi fost vindecaţi" (cf. Isaia 53.5).

versetul 25 „Căci eraţi ca nişte oi rătăcite" (cf. Isaia 53:6).

Când suntem mântuiţi, ne întoarcem la Păstorul - la Păstorul cel bun care Şi-a dat viaţa pentru oi (Ioan 10:11), marele Păstor care „are grijă cu toată tandreţea şi neobosit de turma pentru care Şi-a vărsat sângele", şi Păstorul cel dintâi, care în curând Se va arăta ca să-Şi conducă oile la păşunile mănoase de acolo de sus, de unde ele nu vor mai rătăci.

Convertirea înseamnă revenirea la Supraveghetorul sufletelor noastre. Noi eram ai Lui prin creaţie, dar ne-am pierdut prin păcat. Acum ne întoarcem la grija şi paza Lui, unde suntem în deplină siguranţă pe veci.

Petru a subliniat obligaţia creştinilor de a fi supuşi autorităţilor şi stăpânilor din lumea aceasta. Acum el abordează chestiunea supunerii soţiilor faţă de soţii lor.

Fiecare soţie trebuie să fie supusă soţului ei, fie că acesta e credincios, fie că nu e. Dumnezeu i-a acordat bărbatului poziţia de cap, şi este voia Lui ca femeia să recunoască autoritatea bărbatului. Relaţia dintre soţi şi soţie este o întruchipare a relaţiei dintre Cristos şi biserică. Femeia trebuie să asculte de soţul ei, după cum biserica trebuie să asculte de Cristos.

Dar în societatea noastră contemporană, această învăţătură este considerată demodată. Femeile ocupă poziţii tot mai ridicate, de exercitare a autorităţii asupra bărbatului şi societatea noastră capătă un tot mai pronunţat caracter matriarhal. În multe biserici, femeile par a fi mai active şi mai talentate decât bărbaţii. Dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne neschimbat. Poziţia de cap a bărbatului este ordinea divină, lăsată de Dumnezeu. Indiferent cât de rezonabile ar părea argumentele, ori de câte ori femeia va uzurpa poziţia de autoritate a bărbatului, exercitându-şi conducerea asupra sa, această situaţie ne-biblică va duce numai la o stare de haos şi necazuri.

Chiar atunci când soţul unei femei este necredincios, ea trebuie să-l respecte, recunoscând că este capul ei. Aceasta va constitui o mărturie pentru el despre credinţa ei în Cristos. Purtarea ei de soţie ascultătoare, iubitoare şi devotată ar putea contribui la câştigarea sufletului său, aducându-l la Mântuitorul. În plus, s-ar putea să-l câştige fără cuvânt. Asta înseamnă că nu e nevoie ca soţia să-i predice tot timpul soţului ei. E posibil ca soţiile care îşi cicălesc soţii încontinuu, turnând cu forţa evanghelia pe gâtul lor, să le facă, de fapt, mai mult rău. Accentul se pune aici pe câştigarea soţului de către soţie prin transpunerea în practică a lui Cristos, prin felul în care îşi trăieşte ea viaţa înaintea soţului, zi de zi.

Dar să presupunem că un soţ se amestecă în viaţa creştină a soţiei sale. Ce trebuie să facă ea în acest caz? Dacă soţul îi cere să nesocotească o poruncă clară a Scripturii, atunci ea are datoria să nu asculte de soţul ei, ci să fie fidelă Domnului. Dar dacă la mijloc este un privilegiu creştin, mai degrabă decât o îndatorire clar definită, atunci ea trebuie să-i fie supusă soţului şi să renunţe la privilegiul respectiv.

Când Petru se referă la soţia creştină căsătorită cu un soţ păgân, el nu aprobă prin asta căsătoria unui credincios cu un partener necredincios. Acest lucru nu este permis de voia lui Dumnezeu. Mai degrabă, apostolul se ocupă de cazurile în care soţia a fost mântuită după ce a avut loc căsătoria. Obligaţia ei este de a fi supusă chiar unui soţ necredincios.

Soţul nemântuit va fi, probabil, impresionat de purtarea curată şi plină de teamă a soţiei sale. Duhul lui Dumnezeu poate să Se folosească de această mărturie a soţiei pentru a-l convinge şi mustra pe soţ de păcătoşenia sa, ajutându-l să creadă în Cristos.

George Muller relatează cazul unui cetăţean german bogat, a cărui soţie era o credincioasă devotată. Omul acesta era dedat la băutură, întârziind multe seri pe la cârciumă. Dar soţia lui îi trimitea pe servitori la culcare, rămânând până se întorcea el acasă şi primindu-l cu dragoste, fără să-i spună vreo vorbă de ocară sau să se plângă. Ba, uneori trebuia să-l şi dezbrace şi să-l urce în pat. Într-una din aceste seri, când rămăsese ca de obicei la cârciumă, până târziu, i-a spus unuia din ortacii lui: „Pun pariu că dacă mergem acasă la mine, o vom găsi pe soţia mea trează, aşteptându-mă. Ai să vezi cum mă va întâmpina la uşă şi-mi va face o primire regală, ba chiar o să pună masa pentru noi, dacă o voi ruga."

La început tovarăşii lui de beţie s-au arătat cam sceptici, dar până la urmă s-au decis să meargă să vadă dacă este adevărat ce li s-a spus. Şi, negreşit, soţia lui a venit la uşă, învoindu-se îndată să le dea de mâncare, fără cea mai mică urmă de resentiment. După ce i-a servit, s-a retras în camera ei. De îndată ce a ieşit ea din sufragerie, unul din bărbaţi a început să-l condamne pe soţ. „Ce fel de om eşti tu, de o tratezi pe femeia aceasta cumsecade în aşa hal?" Şi imediat acest critic s-a sculat şi a plecat, fără să termine de mâncat. Rând pe rând ceilalţi au procedat la fel, fără să-şi termine masa.

După ce s-a frământat vreo jumătate de oră, soţul a fost cuprins de o adâncă mustrare pentru răutatea lui şi în special pentru modul neomenos în care îşi trata soţia. S-a dus în camera soţiei, i-a solicitat să se roage pentru el, s-a pocăit de păcatele lui şi s-a predat lui Cristos. Începând din acel moment, a devenit un ucenic devotat al Domnului Isus, fiind câştigat fără nici un cuvânt! George Muller încheie cu următorul sfat:

„Nu te descuraja dacă trebuie să suferi de pe urma rudelor neconvertite. Poate că foarte curând Domnul îţi va împlini dorinţa inimii, răspunzând la rugăciunile pe care le-ai înălţat pentru întoarcerea lor. Dar, între timp, caută să prezinţi adevărul nu adresându-le reproşuri pentru purtarea lor faţă de tine, ci purtându-te faţă de ei cu toată blândeţea, supuşenia şi bunătatea Domnului Isus Cristos."

În acest verset s-ar părea, la prima vedere, că se trece la tema modului de a se îmbrăca al femeilor, dar la o examinare mai atentă se va vedea că apostolul se ocupă, în principal, de modalităţile cele mai adecvate în care o soţie poate să fie plăcută soţului ei şi să-l slujească. Nu înfăţişarea ei exterioară este aceea care îl va influenţa atât de mult, cât viaţa ei lăuntrică de sfinţenie şi supunere.

Există mai multe podoabe exterioare care trebuiesc evitate:

1. Aranjarea (împletirea) părului. Unii cred că prin asta se înţelege interdicţia de a folosi orice împlelitură, chiar şi cea mai simplă. Dar mult mai probabil este că Petru condamnă aici excesele comise prin recurgerea la coafuri foarte sofisticate, cu împletituri „terasate", foarte populare pe vremea aceea la Roma.

2. Purtarea de podoabe de aur. Unii înţeleg prin asta că sunt interzise orice bijuterii de aur. Alţii cred că e vorba de evitarea unor excese în portul de bijuterii.

3. Portul de îmbrăcăminte elegantă .Evident nu se interzice portul de îmbrăcăminte, ci purtarea unor rochii ostentative. Citiţi Isaia 3:16-25 pentru a vedea ce crede Dumnezeu despre toate formele de podoabe extravagante!

Îmbrăcămintea care îi conferă o frumuseţe autentică unui credincios este omul ascuns al inimii. Coafurile „la modă", bijuteriile scumpe şi hainele elegante sunt pieritoare. Prezentându-ne acest contrast viu, Petru ne îndeamnă să facem o opţiune, să alegem; F. B. Meyer face următoarea remarcă: „Sunt destui din aceia care-şi împodobesc omul din afară cu multă dibăcie, pe când omul dinăuntru este îmbrăcat în zdrenţe. Apoi sunt unii ale căror haine sunt foarte sărăcăcioase, dar lăuntrul lor este plin de glorie."

Oamenii cred că bijuteriile sunt de preţ; Dumnezeu consideră de mare preţ... un duh blând şi liniştit.

Femeile evlavioase din Noul Testament se împodobeau prin cultivarea frumuseţii morale şi spirituale a vieţii lăuntrice. Un aspect al acestei frumuseţi era supunerea plină de devotament faţă de soţii lor. Aceste femei nădăjduiau în Dumnezeu. În central vieţii lor era Dumnezeu. Dorind să-i fie plăcute în toate lucrurile, ele recunoşteau ordinea lăsată de El în familie, fiind supuse soţilor lor.

Sara este citată ca exemplu, în această privinţă. Ea l-a ascultat pe Avraam, numindu-l „domnul ei". Asta ne readuce la Geneza 18:12, unde citim că Sara a spus acest lucru „în sinea ei". Cu alte cuvinte, nu s-a lăudat cu voce tare despre supunerea ei faţă de Avraam, numindu-l în public domn. Mai degrabă, în viaţa ei lăuntrică ea l-a recunoscut ca şi cap al ei şi această recunoaştere s-a oglindit în acţiunile ei.

Femeile acestea care urmează exemplul Sarei sunt fiicele ei. Femeile evreice sunt descendente ale Sarei în ce priveşte naşterea naturală. Dar ca să fie fiicele ei în sensul cel mai bun, ele trebuie să imite caracterul ei. Copiii trebuie să poarte asemănarea membrilor familiei. Ele trebuie să facă binele, nelăsându-se înspăimântate de nimic. Asta înseamnă că o soţie creştină trebuie să-şi împlinească rolul rânduit de Dumnezeu ca ajutor supus şi ascultător, fără să se teamă, chiar daca trebuie să sufere din partea soţului ei necredincios o purtare nerezonabilă, desigur, exceptând acele cazuri în care el este violent sau constituie o ameninţare pentru viaţa ei.

Acum apostolul îşi îndreaptă atenţia spre soţi, arătând îndatoririle corespunzătoare de care trebuie să se achite şi ei. Astfel ei trebuie să dea dovadă de consideraţie faţă de soţiile lor, arătându-le dragoste, curtoazie şi înţelegere. Ei trebuie să manifeste faţă de soţiile lor acea purtare plină de tandreţe care se cuvine sexului mai slab.

În vremea de acum, când asistăm la mişcarea de eliberare a femeilor. Biblia ar putea părea ne-adecvată când se le numeşte pe femei vase mai slabe. Dar este un fapt incontestabil al vieţii că majoritatea femeilor sunt mai slabe decât bărbaţii, pe plan fizic. Tot aşa, în general vorbind, femeia nu are aceeaşi putere de a-şi stăpâni emoţiile, fiind de multe ori călăuzită mai mult de reacţiile ei emotive, decât de gândirea logică şi raţională. Printre punctele ei forte nu stă şi cântărirea unor probleme profunde de ordin teologic. Şi, în general, ea este mai dependentă de bărbat.

Dar faptul că o femeie este mai slabă în anumite privinţe nu înseamnă că este inferioară omului. Biblia niciodată nu sugerează că aşa ar sta lucrurile. Tot aşa, nu înseamnă că ea nu ar putea fi mai puternică sau mai competentă decât bărbatul în anumite domenii. În realitate, femeile sunt mai devotate lui Cristos decât bărbaţii. De asemenea, sunt mai capabile de a suporta perioade îndelungate de durere sau de adversitate.

Atitudinea unui bărbat faţă de soţia sa trebuie să ţină cont de faptul că ea este co-moştenitoare împreună cu el a harului vieţii. Asta se referă la o căsătorie în care ambii sunt credincioşi. Deşi mai slabă decât bărbatul în anumite privinţe, femeia se bucură de o poziţie egală în faţa lui Dumnezeu, împărţind egal darul vieţii veşnice. De asemenea, ea este mai mult decât egalul soţului ei în privinţa aducerii pe lume a vieţii fizice.

Când există dezarmonie, rugăciunile sunt împiedicate. Bigg spune: „Suspinele soţiei rănite se interpun între rugăciunile soţului şi urechea lui Dumnezeu." Tot aşa, este foarte greu ca un cuplu să se roage împreună atunci când părtăşia lor a fost întreruptă. Pentru pacea şi bunăstarea familiei, este important ca soţul şi soţia să respecte următoarele reguli de bază:

1. Păstraţi o atitudine de cinste absolută pentru a putea avea baza unei încrederi reciproce.

2. Păstraţi canalele de comunicaţie deschise. Trebuie să existe o constantă disponibilitate de a discuta lucrurile. Când li permit tensiunilor să se acumuleze „în cazan", este inevitabilă producerea unei explozii. Din atitudinea de discutare a lucrurilor nu trebuie să lipsească disponibilitatea de a spune: „îmi pare rău" şi „iartă-mă", acestea trebuind spuse, probabil, la infinit.

3. Treceţi cu vederea greşeli mici şi ciudăţenii ale celuilalt. Dragostea acoperă o mulţime de păcate. Nu pretindeţi perfecţiunea la alţii, când dvs. nu sunteţi în stare s-o realizaţi în propria dvs. persoană.

4. Străduiţi-vă să ajungeţi la unitate în problema finanţelor. Evitaţi cheltuielile excesive, cumpăratul în rate şi pofta de a ţine pasul „cu Ioneştii", ca să spunem aşa.

5. Nu uitaţi că dragostea este o poruncă, iar nu o emoţie necontrolabilă. Dragostea înseamnă tot ce este cuprins la 1Corinteni 13. De pildă, dragostea este curtenitoare. Asta te va păzi de a-ţi critica partenerul de viaţă sau de a-l critica în faţa altora. Dragostea te va păzi de a te certa în faţa copiilor, fapt de natură să submineze securitatea lor. În acestea şi într-o sumedenie de alte feluri, dragostea creează o atmosferă fericită în familie, alungând cearta şi despărţirile.

Că acest verset se ocupă în principal de creştin şi relaţia sa cu fraţii şi surorile din cadrul părtăşiei pare evident din îndemnul la unitate şi dragoste frăţească. Celelalte trei îndemnuri ar putea avea o aplicaţie mai largă.

Cuvintele: În sfârşit nu înseamnă că apostolul Petru e pe cale să-şi încheie epistola. El s-a adresat până acum diverselor categorii de indivizi, cum ar fi servitori, soţii şi soţi. Acum, în final, îi are în vedere pe toţi.

Toţi să fiţi în acelaşi gând. Nu se cere prin asta ca toţi creştinii să aibă aceleaşi vederi în toate privinţele, întrucât asta ar fi uniformitate, nu unitate. Cea mai bună formulă este cuprinsă în binecunoscuta expresie: în cele fundamentale, unitate; în cele neesenţiaie: libertate; în toate, dragoste! Noi trebuie să avem compasiune unii pentru alţii. Textual asta înseamnă „să participăm la suferinţa altora" şi îndemnul este deosebit de adecvat când se adresează celor prigoniţi. Sfatul este valabil pentru toate timpurile, căci nici o epocă nu a fost scutită de suferinţe.

Dragostea frăţească. Un autor anonim a scris următoarele: „Providenţa nu ne întreabă pe cine am dori să-i avem de fraţi - căci această alegere s-a făcut în locul nostru. Dar suntem rugaţi să-i iubim, indiferent de predilecţiile şi gusturile noastre particulare. Bine, vei zice, dar asta

este imposibil! Nu uita însă că dragostea adevărată nu izvorăşte neapărat din emoţiile tale, cât din voinţa ta. Dragostea nu e constituită atât de mult din sentimente, ci din acţiuni. Nu se manifestă prin cuvinte plăcute, ci prin fapte nobile şi altruiste."

Miloşi (sau, în engleză: cu o inimă duioasă), adică având o inimă sensibilă la nevoile şi sentimentele altora. Este inima care refuză să fie rece, pasivă, nepăsătoare sau cinică, chiar atunci când este supusă la maltratări.

Smeriţi (sau curtenitori - în loc de „curtenitori" - philophrones, textul critic conţine varianta „smeriţi" - tapeinophmnes). Ambele sunt virtuţi de mare preţ, adecvate contextului; care dintre ele va fi aleasă ca variantă a originalului va depinde de concepţia pe care o va avea traducătorul în privinţa criticii textuale a Noului Testament. Noi urmăm aici tradiţia versiunii KJ.). Pare a fi atât de adecvat să vedem curtoazia inclusă între virtuţile creştine. În mod esenţial, ea înseamnă a te gândi cu smerenie la alţii, a-i pune pe alţii pe locul întâi; a spune şi a face ceea ce este amabil, plăcut, cu bun simţ. Curtoazia întotdeauna îi va servi pe alţii înainte de a se servi pe sine, exprimând apreciere promptă pentru bunătatea ce i s-a arătat. Curtoazia nu este niciodată bădărană, vulgară sau nepoliticoasă.

Toată epistola pe care o studiem în prezent a fost scrisă pe fondul persecuţiilor şi al suferinţelor. Începând de la 4:6 şi până la sfârşit tema epistolei este: creştinul şi relaţia sa cu prigonitorii. De repetate ori credincioşii sunt îndemnaţi să sufere din pricina neprihănirii, fără să se răzbune. Nu avem voie să răsplătim răul cu rău sau batjocură pentru batjocură. Dimpotrivă, trebuie să-i binecuvântăm pe cei ce ne maltratează, răsplătind insultele cu bunătate. Ca creştini, nu suntem chemaţi să le facem rău altora, ci bine; nu suntem chemaţi să-i blestemăm, ci să-i binecuvântăm. Apoi Dumnezeu va răsplăti acest gen de purtare cu o binecuvântare.

În versetele 10-12, Petru citează din Psalmul 34:12-16a pentru a confirma că binecuvântarea lui Dumnezeu se odihneşte peste cel ce se abţine de la fapte şi vorbe rele, practicând neprihănirea.

Forţa primului verset este următoarea: Cel care doreşte să se bucure din plin de viaţă şi să trăiască zile bune trebuie să-şi înfrâneze limba de la rău şi buzele de la cuvinte înşelătoare. El nu are voie să răspundă cu aceeaşi monedă la insulte şi minciuni.

Ioan 12:25 condamnă atitudinea de a-ţi iubi viaţa, dar acolo este vorba despre trăirea pentru sine şi nesocotirea adevăratului scop al vieţii. Aici însă a-ţi iubi viaţa înseamnă a trăi în modul în care a rânduit Dumnezeu să trăim.

Nu numai vorbirea de rău, ci şi faptele rele sunt interzise. Orice răzbunare nu face decât să intensifice şi mai mult un conflict. Înseamnă a recurge la armele lumii. Credinciosul trebuie să răsplătească răul cu bine şi să promoveze pacea prin îndurarea abuzurilor cu răbdare. Focul nu poate fi stins cu alt foc:

„Singurul mod în care putem birui răul este de a-l lăsa să-şi urmeze cursul, să se consume, ne-întâmpinând rezistenţa la care se aşteaptă. Căci împotrivirea nu face altceva decât să creeze şi mai mult rău, turnând gaz pe foc. Dar când răul nu întâmpină nici o rezistenţă, când nu întâlneşte în cale nici un obstacol, decât răbdarea şi îndurarea liniştită, îndată îşi va retrage ţepuşul, pentru că a întâlnit un oponent căruia nu poate să-i ţină piept. Desigur, asta se poate întâmpla doar atunci când s-a renunţat la ultimul dram de rezistenţă, evitându-se cu tot dinadinsul orice umbră de răzbunare. Atunci răul nu-şi va găsi ţinta, neputând să dea naştere la alte rele, ci rămânând sterp."

DOMNUL priveşte cu aprobare spre cei ce se poartă neprihănit. El este atent la rugăciunile lor. Desigur, Domnul aude rugăciunile tuturor oamenilor. Dar El îşi asumă într-un mod deosebit cauza celor care suferă din pricina lui Cristos, fără să întoarcă rău pentru rău.

Faţa DOMNULUI este împotriva celor care fac răul. Asta se referă în principal la prigonitorii oamenilor Lui. Dar aici ar putea fi inclus şi credinciosul care răspunde cu lovituri proprii la loviturile vrăjmaşului, recurgând la violenţă fizică şi cuvinte nestăpânite.

Răul este rău şi Dumnezeu Se opune răului oriunde se găseşte acesta - fie la cei mântuţi, fie la cei pierduţi.

Citând Psalmul 34:16, Petru a lăsat afară cuvintele: „...ca să le şteargă amintirea de pe pământ." Această omisiune nu s-a făcut din neglijenţă. Ci noi trăim în dispensaţia harului lui Dumnezeu; este anul de îndurare (acceptare) al Domnului. Ziua răzbunării Dumnezeului nostru nu a sosit încă. Când Se va întoarce Domnul Isus ca Rege al regilor şi Domn al domnilor, El îi va pedepsi pe răufăcători şi le va şterge pomenirea de pe pământ.

Petru îşi reia argumentul, prin întrebarea: „Şi cine vă va face rău, dacă sunteţi plini de râvnă pentru bine?" Răspunsul care se subînţelege este: „Nimeni" Şi totuşi istoria martirilor pare să dovedească că duşmanii evangheliei le fac rău ucenicilor credincioşi.

Există cel puţin două explicaţii posibile ale acestui paradox:

1. În general vorbind, cei care urmează cărarea neprihănirii nu vor fi vătămaţi. O politică bazată pe refuzul de a opune rezistenţă va avea un efect dezarmant asupra opoziţiei. Pot exista desigur şi excepţii de la această regulă, dar în cele mai multe cazuri cel care e plin de râvnă pentru bine va fi apărat de rău prin însăşi bunătatea lui.

2. Chiar şi cel mai mare rău pe care i l-ar putea săvârşi duşmanul unui creştin nu va vătăma cu nimic viaţa lui veşnică. Vrăjmaşul nu poate vătăma decât trupul său, neputându-se atinge de sufletul său.

În cel de-al doilea război mondial un băieţaş de doisprezece ani a refuzat să se înroleze într-o anumită mişcare din Europa. „Nu ştii că avem puterea de a te omori?" au spus ei. „Nu ştiţi" - le-a răspuns el liniştit „că eu am puterea de a muri pentru Cristos?" El avea convingerea că nimeni nu-i poate face nici un rău.

Dar să presupunem că un creştin va avea totuşi de suferit persecuţii din pricina loialităţii sale pentru Mântuitorul. Ce e de făcut în acest caz? Trei urmări decurg de aici:

1. Dumnezeu va învinge suferinţa, făcând ca aceasta să-i aducă slavă Lui.

2. El va folosi suferinţa pentru a aduce binecuvântare altora.

3. El îl va binecuvânta pe cel care suferă pentru numele Lui.

Nu vă temeţi de oameni şi nu vă lăsaţi înspăimântaţi de ameninţările lor. Cât de bine au reuşit martirii să aplice această politică! Când lui Polycarp i s-a promis eliberarea, în schimbul hulirii lui Cristos, el a răspuns:

„Optzeci de ani L-am slujit pe Cristos şi niciodată nu mi-a făcut nici un rău. Cum aş putea să-L hulesc pe Regele şi Mântuitorul meu?" Când proconsulul a ameninţat că-l va arunca la fiarele sălbatice, el a răspuns: „Este bine pentru mine să fiu eliberat degrabă de această viaţă de mizerie." În cele din urmă, dregătorul a ameninţat că-l va arde de viu. Polycarp a spus: „Nu mă tem de focul care arde o clipă. Tu nu cunoşti însă focul care arde în veci de veci."

În ultima parte a versetului 14 şi în versetul de faţă Petru citează din Isaia 8:12b,13, unde se spune: „Şi nu vă temeţi de ce se teme el, nici nu vă speriaţi! Sfinţiţi însă pe DOMNUL oştirilor. De El să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi." Cineva a spus: „Ne temem de Dumnezeu atât de puţin deoarece ne temem de om atât demult."

Pasajul din Isaia îl defineşte pe DOMNUL oştirilor drept Cel în faţa Căruia trebuie să ne plecăm cu toată reverenţa. Citându-l, prin inspiraţie de la Duhul Sfânt, Petru spune: sfinţiţi pe Domnul Dumnezeu (textul critic conţine varianta: „Cristos ca Domn" în loc de „Domnul Dumnezeu". Asta ar sugera că Cristosul Noului Testament este Iehova Savaot din Vechiul Testament) în inimile voastre.

A ne pleca cu toată reverenţa în faţa Domnului înseamnă a-L face pe El Suveran al vieţii noastre. Tot ce facem şi spunem noi trebuie să fie după voia Lui, pentru plăcerea Lui şi spre slava Lui. Domnia lui Cristos trebuie să domine toate compartimentele vieţii noastre - în avutul nostru, în ocupaţia noastră, în biblioteca noastră, în căsnicia noastră, în timpul nostru liber - nimic nu poate fi exclus de la domnia Lui.

Fiţi totdeauna gata să răspundeţi oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândeţe şi cu teamă. Asta se aplică în principal la acele momente când creştinii sunt persecutaţi din pricina credinţei lor. Conştienta prezenţei Domnului Cristos are darul de a le conferi o îndrăzneală sfântă, inspirându-i pe credincioşi să dea o mărturie bună.

Versetul se aplică şi la situaţiile din viaţa de toate zilele. Oamenii ne pun adesea întrebări care s-ar prea putea să deschidă uşi prin care să le putem vorbi despre Domnul. Noi trebuie să fim gata să le spunem ce lucrări măreţe a făcut Domnul pentru noi. Această mărturie trebuie să se facă şi într-un caz, şi-n altul cu blândeţe şi reverenţă. Nu trebuie să existe nici o umbră de asprime, amărăciune sau uşurătate când vorbim despre Mântuitorul şi Domnul nostru.

Credinciosul trebuie să aibă o conştiinţă curată. Dacă ştie că nu este vinovat de nici o infracţiune, el poate îndura persecuţiile cu îndrăzneala unui leu. Dacă însă are o conştiinţă încărcată, va fi ros de sentimente de vinovăţie şi nu va putea ţine piept vrăjmaşului. Chiar dacă viaţa unui credincios va fi nevinovată, duşmanii evangheliei tot se vor lega de el, aducându-i învinuiri pe nedrept. Dar când vor ajunge la proces şi se va dovedi că acuzaţiile au fost fără temei, pârâşii vor rămâne de ruşine.

Dacă un creştin trebuie să sufere, cum de multe ori acest lucru se întâmplă, fiind după voia lui Dumnezeu, atunci el trebuie să sufere pentru că face binele. Dar sub nici o formă nu trebuie să lase să vină peste el suferinţe pentru fapte rele, căci nu i se cuvin în acest caz lauri.

Restul capitolului 3 îl prezintă pe Cristos ca exemplu clasic al Celui care a suferit din pricina neprihănirii, amintindu-ne că pentru El suferinţa a fost calea ce a condus la glorie.

Observaţi cele şase trăsături ale suferinţelor Sale:

(1) Ele au fost ispăşitoare, adică i-au eliberat pe păcătoşii credincioşi de pedeapsa pentru păcatele lor.

(2) Ele au avut un efect etern. El a murit odată pentru totdeauna, rezolvând definitiv chestiunea păcatului. Lucrarea de răscumpărare s-a încheiat.

(3) Ele au fost substituţionare. Cel Drept a murit pentru cei nedrepţi. „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor" (Isaia 53:6b).

(4) Ele au săvârşit reconcilierea. Prin moartea Lui noi am fost apropiaţi de Dumnezeu. Păcatul care a provocat înstrăinarea a fost îndepărtat.

(5) Ele au fost violente. Moartea a fost prin execuţie.

(6) În fine, ele au culminat prin înviere. El a fost înviat din morţi a treia zi. Sintagma: făcut viu de Duhul înseamnă că învierea Lui a fost săvârşită prin puterea Duhului Sfânt.

Versetele 19 şi 20 constituie unul din cele mai enigmatice şi mai intrigante texte din Noul Testament. Ele au format pretextul unor doctrine ne-biblice cum este cea despre purgatoriu, pe de o parte, şi cea a mântuirii universale, pe de altă parte. Dar în rândul creştinilor evanghelici două sunt interpretările cele mai des întâlnite.

Conform celei dintâi, Cristos S-a dus în Hades în duh, în intervalul dintre moartea şi învierea Sa, şi a proclamat triumful lucrării Sale măreţe de pe cruce. Există dezacorduri între susţinătorii acestei concepţii asupra faptului dacă duhurile din închisoare au fost credincioşi, necredincioşi sau şi din unii, şi din alţii. Dar în general se acceptă de către toţi cei din această categorie că Domnul Isus nu le-a predicat evanghelia, căci asta ar presupune doctrina şansei a doua, pe care n-o găsim nicăieri prezentată în Biblie. Cei care aderă la această opinie adesea leagă textul de la Petru 3:19, 20 cu cel de la Efeseni 4:9, unde Domnul este prezentat coborând „în părţile de jos ale pământului". Ei citează asta ca o dovadă în plus a faptului că El S-a dus în Hades în starea Sa fără trup şi că a vestit biruinţa obţinută de El la Calvar. De asemenea ei citează cuvintele crezului apostolilor: „a coborât în iad".

A doua interpretare spune că Petru descrie aici ceea ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, că duhul lui Cristos a fost cel care a predicat prin Noe generaţiei necredincioase de dinainte de potop. Aceştia nu erau în vremea aceea duhuri fără trup, ci bărbaţi şi femei în trup, care au respins avertismentele lui Noe, fiind nimiciţi de potop. Dar acum aceştia sunt duhurile din închisoarea Hadesului.

A doua concepţie este mult mai în ton cu contextul, prezentând cele mai puţine dificultăţi legate de el. Să examinăm pasajul enunţ cu enunţ.

Prin care de asemenea Ei S-a dus şi a predicat duhurilor din închisoare. Pronumele care evident se referă la Duhul de la sfârşitul versetului 18. Noi credem că aici este vorba despre Duhul Sfânt. În epistola de faţă, la 1:1, „Duhul lui Cristos", adică „Duhul Sfânt" este prezentat ca vorbind prin profeţii din Vechiul Testament. Iar la Geneza 6:3, Dumnezeu vorbeşte despre Duhul Său, adică Duhul Sfânt, ca apropiindu-se de limita răbdării faţă de antediluvieni.

S-a dus şi a predicat. După cum am arătat, Cristos este Cel care a predicat, dar El a predicat prin Noe. La 2Petru 2:5 Noe este înfăţişat ca „predicator al neprihănirii". Este rădăcina aceluiaşi cuvânt folosit aici cu privire la predicarea lui Cristos.

Duhurilor aflate acum în închisoare. Aceştia au fost oamenii cărora le-a predicat Noe: - bărbaţi şi femei care au auzit avertismentul că va veni un mare potop, precum şi promisiunea salvării prin intermediul arcei. Dar ei au respins mesajul, pierind înecaţi de potop. Acum ei sunt duhuri fără trup. În închisoare, aşteptând judecata de apoi.

Aşadar versetul ar putea fi amplificat, după cum urmează: „prin Care (prin Duhul Sfânt) El (Cristos) S-a dus şi a predicat (prin Noe) duhurilor aflate acum în închisoare (Hades)."

Cu ce drept presupunem noi că duhurile din închisoare au fost oamenii aflaţi în viaţă în zilele lui Noe? Răspunsul îl găsim în versetul următor:

Aici duhurile din închisoare sunt identificate inconfundabil. Cine au fost acestea? Cele care fuseseră neascultătoare altădată. Când au fost ele neascultătoare? Când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în aşteptare în zilele lui Noe, când se pregătea arca. Care a fost rezultatul final? Numai puţini, adică opt suflete, au fost scăpaţi prin apa.

Aici este bine să ne oprim şi să ne amintim despre fluxul principal al gândirii în această Scrisoare, ce a fost scrisă pe fundalul general al prigoanelor. Creştinii cărora le-a scris Petru sufereau din pricina vieţii trăite de ei şi a mărturiei date. Poate că ei se întrebau de ce, dacă credinţa creştină era cea adevărată, trebuiau să sufere ei, iar nu să domnească? Dacă creştinismul era credinţa adevărată, de ce existau atât de puţini creştini?

Răspunzând la prima întrebare, Petru le îndreaptă privirile spre Domnul Isus. Cristos a suferit din pricina neprihănirii, ba chiar până la moarte. Dar Dumnezeu L-a înviat din morţi şi L-a proslăvit în cer (vezi versetul 22). Calea spre glorie a condus prin valea suferinţei.

Ăn continuare, Petru se referă la Noe. Timp de 120 de ani acest predicator credincios i-a avertizat pe oameni că Dumnezeu avea să distrugă lumea prin apă. Pentru asta el s-a ales numai cu dispreţ şi respingeri. Dar Dumnezeu l-a justificat, salvându-l pe el şi familia lui de potop.

Apoi se ridică cealaltă problemă: „Dacă noi avem dreptate, atunci de ce suntem atât de puţini la număr?" Şi Petru răspunde la această întrebare: „A fost o dată când numai opt persoane din toată lumea au avut dreptate, toţi ceilalţi fiind în eroare!" Este semnificativ faptul că în istoria omenirii de cele mai multe ori majoritatea nu a avut dreptate. Adevăraţii credincioşi sunt, de obicei, o mică rămăşiţă. Prin urmare credinţa cuiva nu trebuie să şchiopăteze din pricina faptului că cei mântuiţi sunt puţini la număr. Pe vremea lui Noe nu erau decât opt credincioşi; astăzi sunt milioane.

La sfârşitul versetului 20, citim că puţini, adică opt suflete, au fost scăpaţi prin apă. Adică nu prin intermediul apei ori nu de către apă au fost ei scăpaţi, ci în apă. Nu apa a fost salvatorul, ci judecata prin care Dumnezeu i-a adus la liman, teferi.

Pentru a înţelege cum se cuvine această afirmaţie şi cea din versetul următor, trebuie să observăm sensul tipic al arcei şi al potopului. Arca este o întruchipare a Domnului Isus Cristos. Potopul de apă descrie judecata lui Dumnezeu. Arca a fost doar calea mântuirii. Când a venit potopul, numai cei care au fost înăuntru au fost salvaţi. Toţi cei ce au fost afară au pierit. Deci Cristos este singura cale a mântuirii. Cei care sunt în Cristos sunt atât de mântuiţi cât îi poate mântui Dumnezeu. În schimb, cei de afară nu ar putea fi mai pierduţi decât sunt.

Nu apa a fost mijlocul prin care s-a făcut mântuirea, căci toţi cei care au fost în apă s-au înecat. Arca a fost locul de refugiu. Arca a trecut prin apa judecăţii, înfruntând din plin furia furtunii. Nici o picătură de apă nu i-a atins pe cei din arcă. Tot aşa Cristos a suportat furia judecăţii lui Dumnezeu împotriva păcatelor noastre. Pentru cei care sunt în El nu mai există nici o judecată (Ioan 5:24).

Arca avea sub ea apă, deasupra fiind de asemenea supusă apei, precum şi în jurul ei. Dar i-a purtat pe credincioşii din ea prin apă, ducându-i la limanul siguranţei, în cadrul unei creaţii înnoite. Tot aşa cei care îşi pun încrederea în Mântuitorul sunt aduşi la limanul siguranţei prin scena morţii şi pustiirii, după care păşesc pe tărâmul învierii şi al vieţii noi.

Există de asemenea un anti-tip care ne mântuieşte acum pe noi - botezul (ca în alte cazuri de neconcordanţă cu versiunea română, şi acest verset a fost tradus după ediţia NKJV, n.tr.). Iată-ne din nou pe un teren dificil şi controversat! Versetul acesta a fost câmpul de bătălie al celor care susţin naşterea din nou prin intermediul botezului şi cei care neagă că botezul ar avea puterea de a mântui.

Care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălţat la cer şi Şi-a supus îngerii, stăpânirile şi puterile. Domnul Isus Cristos nu numai că a înviat din morţi, ci S-a şi suit la cer, de unde venise iniţial. El se află în cer, actualmente, nu ca o fiinţă-spirit, intangibilă şi invizibilă, ci ca Om viu, într-un trup proslăvit, din carne şi oase. în acel trup El poartă etern rănile primite la Calvar - semnele elocvente şi veşnice ale iubirii Sale pentru noi.

Domnul nostru se află la dreapta lui Dumnezeu locul de:

Putem: întrucât dreapta este de obicei mai puternică decât stânga, a fost asociată cu puterea (Mat. 26:64),

Onoare: Cristos este Înălţat la dreapta lui Dumnezeu" (Fapte 2:33;5:31).

Odihnă: În virtutea lucrării Sale încheiate, Cristos ,L-a aşezat la dreapta Măririi, în locurile preaînalte" (Evrei 1:3; vezi şi 8:1;10:12). Această odihnă este odihna satisfacţiei şi mulţumirii, nu odihna care învinge oboseala.

Mijlocire: Pavel vorbeşte despre Cristos fiind la dreapta lui Dumnezeu, unde mijloceşte pentru noi (Romani 8:34).

Preeminenţă: „...la dreapta Sa, în locurile cereşti, (El este) cu mult mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice autoritate şi de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor..." (Efeseni 1:20,21).

Stăpânire: La Evrei 1:13, Dumnezeu Tatăl îi spune Fiului: „Stai la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale." Stăpânirea este subliniată şi la 1Petru 3:22: „...la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălţat la cer şi Şi-a supus îngerii, stăpânirile şi puterile."

Îngerii, stăpânirile şi puterile este o sintagmă care are negreşit menirea de a se referi la toate rangurile de fiinţe cereşti. Cu toate sunt slujitoare ale Cristosului celui înviat şi proslăvit.

Aceasta a fost, aşadar, experienţa Domnului nostru de suferinţă pentru facerea de bine. Oamenii L-au respins, atât în mărturia Sa dinainte de încarnare, prin Noe, cât şi la prima Sa venire, ca Fiul Omului. El a fost botezat în apele întunecate ale morţii, la Calvar. Dar Dumnezeu L-a înviat din morţi şi L-a proslăvit, la dreapta Sa în cer. în planurile eterne ale lui Dumnezeu, suferinţa a trebuit să preceadă slava.

Aceasta a fost o lecţie deopotrivă pentru cititorii iniţiali ai lui Petru, cât şi pentru noi. Nu trebuie să ne supărăm dacă întâmpinăm opoziţie şi chiar persecuţii în facerea de bine, căci nu merităm un tratament mai bun decât cel de care a avut parte Mântuitorul când a fost pe pământ. Noi trebuie să ne mângâiem cu făgăduinţa că dacă suferim cu El, vom fi şi proslăviţi cu El (Romani 8:17). Mai mult, suferinţele de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava care ne aşteaptă (Romani 8:18). Întristările noastre sunt uşoare şi de o clipă; gloria este însă eternă şi are o greutate veşnică, dincolo de orice comparaţie (2Corinteni 4:17).

Există o strânsă legătură între această secţiune şi cea precedentă (cf. 3:18). Am studiat până acum pilda lui Cristos, care a suferit pe nedrept. El a suferit în mâna oamenilor răi, pentru cauza neprihănirii, întrucât aşa stau lucrurile, urmaşii Lui trebuie să se înarmeze cu acelaşi fel de gândire. Ei trebuie să se aştepte să sufere pentru numele Lui. Ei trebuie să fie pregătiţi să îndure persecuţii, pentru faptul că sunt creştini.

Oricine a suferit în trup a sfârşit-o cu păcatul. Credinciosul este confruntat cu două posibilităţi: păcatul sau suferinţa. Pe de o parte, el poate alege să trăiască asemenea oamenilor nemântuiţi din jurul lui, luând parte la plăcerile lor păcătoase şi evitând astfel persecuţiile. Sau poate trăi în curăţie şi evlavie, purtând ocara lui Cristos şi suferind în mâinile celor răi.

James Guthrie, un martir, a spus înainte de a fi spânzurat: „Dragi prieteni, făgăduiţi această cupă a suferinţei cum am procedat eu, înainte de a păcătui, căci păcatul şi suferinţa mi-au fost oferite şi eu am ales partea suferinţei."

Când un credincios alege în mod deliberat să sufere persecuţii în calitate de creştin, mai degrabă decât să continuă să trăiască într-o viaţă de păcat, el a sfârşit-o cu păcatul. Asta nu înseamnă că nu mai comite acte de păcat, dar puterea păcatului în viaţa sa a fost frântă. Când un om suferă pentru că refuză să păcătuiască, el nu mai este controlat de voia cărnii.

Pentru tot restul vieţii sale pământeşti, credinciosul nu mai este controlat de patimile omeneşti, ci de voia lui Dumnezeu. El preferă să sufere ca un creştin, decât să păcătui ască asemenea necredincioşilor. El preferă să moară decât să se lepede de Domnul său. În timpul cât îi mai rămâne de trăit în trup înseamnă restul vieţii sale aici pe pământ. Credinciosul alege să trăiască anii aceştia pentru slava lui Dumnezeu, mai degrabă decât pentru gratificarea poftelor sale senzuale.

Petru le scrie unora care, înainte de convertirea lor, trăiseră în toată stricăciunea morală a lumii păgâne.

Destul a fost cu acel fel de viaţă! Ca creştini, ei erau acum creaturi noi iar păcatele cele vechi trebuiau abandonate. Restul anilor vieţii aparţineau acum lui Dumnezeu, trebuind să fie dăruiţi Lui.

Păcatele enumerate aici continuă să caracterizeze lumea necreştină de azi a Neamurilor: păcatele legate de sex, de băuturi alcoolice şi de religie falsă.

Desfrâul - complacerea fără nici o reţinere în păcate, în special în imoralitate sexuală.

Poftele - gratificarea unor apetituri nelegitime, de orice fel, dar probabil că se referă în primul rând la păcate sexuale.

Beţia - chefurile care duc la desfrâu şi încăierări.

Idolatrii abominabile - închinarea la idoli, cu toate actele de imoralitate care însoţesc o atare închinare.

Oamenii ajung să se identifice cu obiectul închinăciunii lor, devenind acel obiect. Când îl părăsesc pe Dumnezeul adevărat, normele lor morale sunt automat scăzute. Aceste norme scăzute le permit să se angajeze în tot felul de plăceri păcătoase, pentru care simt apetit. Aşa se explică de ce religiile idolatre dau naştere la păcat şi degradare.

Versetul acesta descrie experienţa comună a celor care sunt mântuiţi de o viaţă de stricăciune exterioară. Foştii lor prieteni cred că ei au înnebunit şi-i acuză că sunt nişte fanatici religioşi. Ei cred că este o formă de nebunie prin faptul că creştinii nu mai participă la dansuri, la petreceri lumeşti şi la orgii sexuale. Viaţa curată şi morală a unui credincios îl condamnă pe păcătos. Nici nu e de mirare că el urăşte schimbarea care a intervenit în prietenul său convertit!

Deşi cei necredincioşi îi hulesc pe creştini în această viaţă, ei vor da socoteală înaintea Celui care este gata să judece viii şi morţii. În mod clar Petru îi are în vedere aici pe cei necredincioşi. Judecata necredincioşilor vii va avea loc înainte de a începe domnia de o mie de ani. Iar cei morţii răi vor fi judecaţi la sfârşitul domniei lui Cristos pe pământ. Condamnarea lor va fi o dovadă a neprihănirii copiilor lui Dumnezeu.

Tocmai pentru acest motiv - adică justificarea copiilor lui Dumnezeu - a fost predicată evanghelia şi celor morţi. Aici avem din nou un pasaj dificil. Să însemne asta că evanghelia, a fost predicată oamenilor după ce aceştia au murit sau pe când se aflau încă în viaţă? Şi cine au fost aceşti oameni?

Noi înţelegem că acest verset se referă la oamenii cărora li s-a predicat evanghelia pe când erau încă în viaţă pe pământ şi care au crezut în Domnul. Datorită vitejiei lor pentru adevăr, ei au suferit în mâna oamenilor răi şi în unele cazuri au murit moarte de martir. Aceşti credincioşi, deşi au fost judecaţi sau condamnaţi ca oameni în ce priveşte trupul, au fost justificaţi de Dumnezeu. Acum ei se bucură de viaţa veşnică împreună cu El. Ei nu erau morţi când li s-a vestit evanghelia. Dar ei sunt morţi acum, în ce priveşte trupul lor. Deşi oamenii i-au considerat nebuni, Dumnezeu i-a onorat şi duhurile lor sunt acum în cer.

Predicarea evangheliei aduce două rezultate celor care cred: ocara oamenilor şi aprobarea lui Dumnezeu. Barnes explică:

„Scopul urmărit în vestirea Evangheliei către ei a fost ca, deşi ei ar putea fi judecaţi de oameni în felul obişnuit şi daţi la moarte, totuşi cu privire la natura lor mai nobilă şi mai elevată, duhul, ei să poată trăi pentru Dumnezeu.”

Acum este introdusă o serie de îndemnuri prin afirmaţia: „Sfârşitul tuturor lucrurilor este aproape." Aceasta a fost interpretată în mai multe feluri, fie că ar fi vorba de

(1) nimicirea Ierusalimului,

(2) fie de Răpire,

(3) fie de revenirea lui Cristos pentru a domni, fie

(4) de nimicirea cerurilor şi a pământului la sfârşitul Mileniului.

Noi credem că se referă probabil la ultima din aceste variante.

Primul îndemn este de a fi sobri şi de a veghea în vederea rugăciunii. Aceste cuvinte au fost scrise într-o vreme de persecuţii şi înseamnă că viaţa de rugăciune a credinciosului trebuie să fie liberă de orice lucru care ar putea să-i abată atenţia, de panică şi de instabilitatea emotivă adusă de stres: părtăşia lui cu Dumnezeu trebuie să fie netulburată de împrejurări tulburătoare.

El trebuie să ia seama la părtăşia sa cu alţi credincioşi (versetele 8,9) şi să aibă o dragoste fierbinte pentru toţi membrii casei credinţei. O atare dragoste nu va face caz de greşelile şi slăbiciunile altor credincioşi, ci îi va ocroti de privirile lumii. Cineva a făcut următoarea afirmaţie: „Ura face caz din orice. Dragostea este îndreptăţită să îngroape lucrurile, ascunzându-le privirilor."

Afirmaţia „dragostea acoperă o mulţime de păcate" (Proverbe 10:12) nu trebuie luată ca o explicaţie doctrinară a modului în care sunt îndepărtate păcatele. Vinovăţia şi pedeapsa păcatelor nu pot fi îndepărtate decât de sângele lui Cristos. Tot aşa afirmaţia nu trebuie interpretată în sensul tolerării păcatului sau al absolvirii de responsabilitatea de a-l mustra pe cel care a greşit. Înseamnă însă că toată dragostea adevărată poate trece cu vederea greşeli şi scadenţe minore constatate la alţi credincioşi.

Un mijloc prin care putem demonstra dragostea faţă de fraţi este acela de a practica ospitalitatea fără murmur. Sfatul acesta este deosebit de necesar în vremuri de prigoană, când proviziile de alimente s-ar putea să fie pe terminate şi când cei care adăpostesc creştini în casele lor ar putea fi arestaţi sau închişi, dacă nu chiar omorâţi.

Ospitalitatea este un privilegiu extraordinar de mare. Practicând-o, unii au ajuns să găzduiască, fără să-şi dea seama, chiar îngeri (Evrei 13:2). Orice bunătate manifestată faţă de un copil al lui Dumnezeu este socotită ca şi când i-ar fi fost arătată chiar Domnului însuşi (Matei 25:40). Indiferent cât de mic ar fi gestul de bunăvoinţă, nu va rămâne nerăsplătit; chiar un pahar de apă rece dat în numele Domnului nu va rămâne nerăsplătit (Matei 10:42). Cei care primesc un profet din pricina faptului că este profet vor primi răsplata unui profet (Matei 10:41), care, după normele evreilor, era nivelul superlativ. Mulţi creştini mărturisesc despre binecuvântările de care au avut parte în familia şi asupra copiilor lor prin ospitalitatea arătată slujitorilor Domnului.

Isus ne-a învăţat că trebuie să-i omenim pe cei ce nu ne pot răsplăti (Luca 14:12). Asta nu înseamnă că niciodată nu trebuie să găzduim rude, prieteni sau vecini, care ne-ar putea întoarce amabilitatea. Dar scopul nostru trebuie să fie să ne arătăm bunăvoinţa în numele Domnului Isus cu gândul de a nu fi răsplătiţi. Cu siguranţă că trebuie pusă sub semnul întrebării situaţia în care ne-am angaja tot timpul în banchete şi petreceri, întâlnindu-ne doar cu cei din cercul nostru, pe când atâtea regiuni din lume rămân ne-evanghelizate.

Fiecare credincios a primit un dar de la Domnul, o funcţie specială pe care poate să şi-o îndeplinească în calitate de mădular în Trupul lui Cristos (1Corinteni 12:4-11,29-31;Romani 12:6-8). Aceste daruri sunt o isprăvnicie de la Dumnezeu. Ele nu trebuie folosite pentru câştig egoist, ci pentru slava Lui şi în folosul altora. Noi nu avem menirea de a fi punctul terminus al darurilor cu care ne-a înzestrat Dumnezeu; harul Lui ne-a fost acordat pentru a nu se opri la noi. Avem datoria de a fi canale prin care să se transmită binecuvântările spre alţii.

Noi trebuie să fim buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu de aici se referă la favoarea nemeritată pe care o dăruieşte El omului. Felurit înseamnă aici, literal, multicolor sau cum traduce Phillips „de o minunată diversitate".

Chiar dacă un om are darul de a predica sau de a-i învăţa pe alţii, el trebuie să fie sigur că vorbeşte chiar cuvintele pe care vrea Dumnezeu să le rostească el cu acel prilej. Aceasta se înţelege prin oracolele lui Dumnezeu. Nu este de ajuns ca un om doar să predice din Biblie. El trebuie să aibă asigurarea că prezintă mesajul anumit pe care îl vrea Dumnezeu predicat acelui auditoriu cu acel prilej.

Oricine face orice slujbă trebuie s-o facă cu recunoaşterea smerită că Dumnezeu este Cel care îl învredniceşte. Atunci slava îi va fi dată lui Dumnezeu - Căruia I se cuvine.

Un om nu trebuie să devină mândru, indiferent cât de dăruit ar fi în slujirea creştină. Darul nu a izvorât din propriile sale eforturi, ci i s-a dat de sus. De fapt, el nu are nici un lucru pe care să nu-l fi primit. Toată slujirea trebuie făcută în aşa fel încât lui Dumnezeu să I se dea tot creditul.

După cum arată Petru, această onoare este prezentată Tatălui prin Isus Cristos ca Mediator şi pentru ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi prin El. Acestui Mântuitor binecuvântat îi aparţine toată lauda şi puterea în veci de veci. Amin.

Restul capitolului 4 conţine îndemnuri şi explicaţii cu privire la suferinţa îndurată pentru numele lui Cristos. Cuvântul „suferinţă" şi derivatele sale sunt folosite de douăzeci şi una de ori în această epistolă.

Atitudinea naturală a creştinului este de a privi persecuţiile ca pe un fenomen străin şi anormal. Suntem surprinşi când avem de suferit. Dar Petru ne spune că trebuie să considerăm suferinţa drept o experienţă creştină normală. Nu avem dreptul de a ne aştepta la un tratament mai bun din partea lumii decât I s-a acordat Mântuitorului nostru. Toţi cei care doresc să trăiască o viaţă evlavioasă în Cristos Isus vor fi persecutaţi (2Timotei 3:12). Este cu deosebire adevărat că cei care adoptă o poziţie hotărâtă pentru Cristos devin obiectul unor atacuri sălbatice. Satan nu-şi risipeşte muniţiile cu creştinii fireşti. El îşi îndreaptă însă armele grele asupra celor care iau cu asalt porţile Hadesului.

Privilegiul de a avea parte de suferinţele lui Cristos ar trebui să ne producă o mare bucurie. Desigur nu putem lua parte la suferinţele pe care le-a îndurat El în vederea ispăşirii, căci El este Singurul care a purtat păcatul. Dar putem lua parte la acelaşi fel de suferinţe ca cele pe care le-a îndurat El ca Om. Putem lua parte la respingerea şi ocara de care a avut El parte. Putem primi rănile şi cicatricile în trupul nostru pe care necredincioşii încă doresc să i le aplice şi acum.

Dacă copilul lui Dumnezeu poate să se bucure astăzi în mijlocul suferinţei, cu cât mai mult se va bucura el şi se va veseli când se va descoperi slava lui Cristos! Când Mântuitorul se va întoarce pe pământ, ca Leul din seminţia lui Iuda, El va fi descoperit ca Fiul Atotputernic al lui Dumnezeu. Cei care suferă acum din pricina Lui vor fi onoraţi atunci împreună cu El.

Creştinii de la început se bucurau când erau socotiţi vrednici să sufere ruşine pentru numele lui Cristos (Fapte 5:41). Tot aşa trebuie să procedeze şi toţi creştinii care au privilegiul de a fi batjocoriţi pentru numele lui Cristos. Asemenea suferinţe sunt un indiciu sigur al faptului că Duhul slavei şi al lui Dumnezeu se odihneşte peste noi. Acesta este Duhul Sfânt care Se odihneşte peste creştinii persecutaţi, cum norul de slavă se odihnea deasupra cortului din Vechiul Testament, indicând prezenţa lui Dumnezeu.

Noi ştim că Duhul locuieşte în fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu, dar El Se odihneşte în mod deosebit asupra celor care sunt total predaţi cauzei lui Cristos. Aceştia cunosc prezenţa şi puterea Duhului lui Dumnezeu într-o manieră necunoscută de alţii. Acelaşi Domn Isus care este hulit de persecutori este proslăvit de sfinţii Săi care suferă (din textul critic lipseşte propoziţia ultimă a versetului 14 - „Din partea lor, El este hulit, dar din partea voastră El este proslăvit". Întrucât „Se odihneşte peste voi" şi „este proslăvit" se termină ambele cu aceleaşi litere în greacă (etai), e uşor de presupus că s-a comis o eroare de omitere. Această omitere de ordin tehnic se numeşte „homoeoteleuton" - terminaţie similară).

Creştinul nu trebuie să-şi cauzeze niciodată suferinţe pentru faptele rele pe care le-a făcut. El nu are voie să se facă vinovat de ucidere, de furt, de rău în general sau de amestecul în treburile altora. Prin nici unul din aceste lucruri nu I se aduce slavă lui Dumnezeu, ci numai ruşine pentru mărturia lui Cristos.

Dar nu este nici o disgraţie dacă cineva suferă ca creştin. F. B. Meyer a spus că lucrul acesta este adevărat, chiar dacă înseamnă „pierderea serviciului, a reputaţiei sau a căminului; abandonarea de către părinţi, copii şi prieteni; reprezentarea eronată ce i se face, ura îndreptată asupra lui sau chiar moartea." Sub numele de creştin se poate aduce slavă lui Dumnezeu în toate aceste încercări. G. Campbell ne îndeamnă după cum urmează:

„Asta e mai mult decât a ne desfăta cu numele pe care-l purtăm. Înseamnă a trăi în mod atât de vrednic de numele acesta încât să-L slăvim prin asta pe Dumnezeu. Dacă un om este cunoscut ca creştin şi nu trăieşte însă pe măsura numelui purtat, îl dezonorează pe Dumnezeu. A purta numele înseamnă a-ţi lua o mare şi glorioasă răspundere dar, în acelaşi timp, una foarte solemnă.”

Petru contrastează suferinţele copiilor lui Dumnezeu din viaţa de acum cu suferinţele celor răi în veşnicie. A venit timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Timpul de care e vorba aici este dispensaţia bisericii, care a început la Rusalii şi va ţine până la Răpire.

Casa lui Dumnezeu se referă la biserică. În această epocă, biserica trece printr-o judecată din partea lumii necredincioase. Credincioşii trec acum prin suferinţele lor, după cum şi Isus a suferit când a fost pe pământ.

Dacă aşa stau lucrurile, care va fi soarta celor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Dacă creştinii suferă acum pentru că fac binele, cum vor suferi cei nemântuiţi în veşnicie pentru toate faptele lor rele?

Acelaşi argument este continuat în acest verset, citat din Proverbe 11:31: „Dacă cel neprihănit va fi astfel tratat pe pământ, cu atât mai mult cel nelegiuit şi păcătos!"

Persoana neprihănită este salvată cu greu. Din punct de vedere divin, mântuirea sa a fost cumpărată cu un preţ enorm. Din punct de vedere omenesc, oamenilor li se spune: „Străduiţi-vă să intraţi pe poarta strâmtă" (Luca 13:24). Credincioşilor li se spune că „în împărăţia lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri" (Fapte 14:22). Cu toate pericolele şi ispitele care-l năpădesc pe creştin, este numai minunea harului divin că el este păstrat pentru împărăţia cerească.

Aşa stând lucrurile, care va fi pierzarea celor care au murit în păcatele lor, nepocăiţi şi nemântuiţi? Găsim o ilustraţie vie a acestui adevăr în următoarea anecdotă ieşită de sub pana lui F. B. Meyer:

„A fost dorinţa fierbinte a unui om sfânt ca moartea lui să fie atât de triumfătoare încât fiii lui neconvertiţi să fie convinşi şi atraşi de puterea evidentă a Evangheliei care să susţină şi să învioreze în pasajul întunecat al văii. În loc de asta, spre marele său regret, duhul lui a căzut sub un nor; el a fost oprimat de frică şi nesiguranţă; iar vrăjmaşului i s-a permis să-l chinuie din plin. Dar tocmai aceste fapte au fost cele care i-au impresionat cel mai profund pe copiii lui. „Căci", a spus cel mai mare din copiii lui, „ştim cu toţi ce om bun a fost tatăl nostru; şi totuşi vedem cât de adânci au fost suferinţele sale spirituale. Atunci la ce nu ne-am putea aştepta noi, cei care nu ne-am învrednicit deloc să ne îngrijim de sufletele noastre?”

Petru insistă că suferinţele trebuie să fie după voia lui Dumnezeu. Zeloţii religioşi ar putea să atragă asupra lor suferinţe prin acţiuni impulsive, lipsite de călăuzirea divină. Cei ce suferă de complexul de martir Îl ispitesc pe Dumnezeu într-un mod care conduce la dezonoare. Dar cărarea adevărată a suferinţei pentru creştini duce la slavă eternă. Având în vedere acest lucru, ei trebuie să continue să facă binele, indiferent cât i-ar costa, încredinţându-şi sufletele credinciosului Creator.

S-ar părea oarecum ciudat că Petru îl prezintă pe Domnul ca Creator aici, mai degrabă decât Mântuitor, Mare Preot sau Păstor. Cristos este Creatorul nostru în sens dublu: noi suntem ai Lui ca parte din creaţia originală şi ca parte a noii creaţii (Efeseni 4:24;Coloseni 3:10). Şi într-un caz, şi-n altul noi suntem obiectele iubirii şi grijii Sale. Este cât se poate de rezonabil ca noi să ne încredinţăm Aceluia care a făcut sufletele noastre şi le-a salvat.

Acest capitol final din 1Petru conţine îndemnuri şi salutări. Mai întâi e un cuvânt pentru bătrâni. În chip de autoritate pentru că transmite un atare mesaj, Petru se prezintă ca pe unul care este ei însuşi un bătrân şi martor al suferinţelor lui Cristos şi părtaş al slavei ce va fi descoperită.

Bătrân împreună cu ei - o, ce departe este această smerită afirmaţie de pretenţia de „suveran pontif al bisericii!

Un martor - Petru L-a văzut pe Păstor murind pentru oi şi amintirea acestei iubiri îl constrânge să aibă grijă de ele ca un credincios ajutor de păstor.

Părtaş - curând se va ivi slava, Cristos Se va arăta în slavă şi noi ne vom arăta cu El în slavă (Coloseni 3:4). Până atunci porunca Mântuitorului rămâne în picioare: „Paşte mieii Mei!... Ai grijă de oile Mele!" (Ioan 21:15-17).

Bătrânii sunt bărbaţi maturi cu un caracter creştin, calificaţi să exercite conducere spirituală în adunare. Noul Testament presupune o pluralitate de bătrâni - nu doar un singur bătrân peste o biserică sau un grup de biserici, ci doi sau mai mulţi bătrâni într-o adunare (Filipeni 1:1). Pentru calităţile pe care trebuie să le întrunească bătrânii, vezi 1Timotei 3:1-7 şi Tit 1:6-9. În biserica de la început, înainte ca Noul Testament să fie disponibil în formă scrisă, bătrânii au fost numiţi de apostoli şi de reprezentanţii lor, dar numai după ce trecea timp suficient într-o nouă biserică ca să se dovedească bine că ei posedau calităţile necesare. Astăzi creştinii trebuie să recunoască şi să asculte de cei care au calităţile respective şi fac lucrarea de bătrâni (presbiteri).

Păstoriţi turma lui Dumnezeu care este între voi. Turma aparţine lui Dumnezeu dar bătrânii au primit responsabilitatea de a sluji ca ajutori de păstori.

Nu din constrângere, ci de bunăvoie (textul critic conţine varianta: „după Dumnezeu" în loc de „de bunăvoie". Varianta tradiţională a versiunilor KJ şi NKJV - găsită în textul majoritar şi în TR, se potriveşte cu contextul mult mai bine ca un contrast în vederea constrângerii). Lucrarea de supraveghere a turmei nu este o lucrare la care oamenii să fie constrânşi prin alegere sau numire. Duhul Sfânt pune pe inimă şi sarcina de a face o asemenea lucrare, şi învrednicirea de a o duce la bun sfârşit, iar bătrânii trebuie să răspundă cu o inimă dispusă. Aşa citim la 1Timotei 3:1: „Dacă doreşte un om poziţia de episcop, o bună lucrare doreşte." Legată de învrednicirea divină trebuie să fie disponibilitatea omului.

Nu pentru câştig necinstit, ci cu dragă inimă. Răsplata financiară nu trebuie să fie motivul de a servi ca bătrân (presbiter). Asta nu înseamnă că bătrânul nu poate fi întreţinut de biserica locală; existenţa unor atari „bătrâni cu normă întreagă" este indicată de textul de la 1Timotei 5:17,18. Dar textul înseamnă că un spirit mercenar este incompatibil cu adevărata slujbă creştină.

A treia fază a sfatului lui Petru este următoarea: Nu ca şi cum aţi stăpâni peste cei încredinţaţi vouă, ci făcându-vă exemple turmei. Bătrânii trebuie să fie exemple, iar nu dictatori. Ei trebuie să umble în faţa turmei, nu să o mâne din urmă. Ei nu trebuie să trateze turma ca şi când ar fi a lor. Acest îndemn loveşte din plin teoria autoritarismului! Multe din abuzurile comise în creştinătate ar fi eliminate dacă pur şi simplu s-ar aplica cele trei îndrumări din versetele 2 şi 3. Primul ar aboli orice codeală. Al doilea ar pune capăt comercialismului. Al treilea ar omori oficialismul din biserica.

Lucrarea unui bătrân presupune cheltuirea unui mare grad de energie fizică şi emoţională. El trebuie să participe la durerea altora, să consilieze, să mustre, să dojenească, să înveţe pe alţii, să disciplineze şi să prevină. Uneori s-ar părea că este o sarcină ingrată.

Când Se va arăta Păstorul cel mare, presbiterul va primi cununa care nu se poate veşteji a slavei. Sincer să fim, nu ştim prea multe despre cununile care ni le promite Scriptura: cununa bucuriei (1Tesaloniceni 2:19), cununa neprihănirii (2Timotei 4:8), cununa vieţii (Iacov 1:12;Apocalipsa 2:10); şi cununa slavei. Nu ştim dacă vor fi cununi în sens literal, pe care le vom putea arunca la picioarele Mântuitorului; sau dacă ele indică doar gradul de responsabilitate care ni se va acorda în timpul domniei lui Cristos (Luca 19:17-19); sau dacă ele sunt doar faţete ale caracterului creştin pe care le purtăm de-a lungul întregii veşnicii. Dar un lucru ştim că ele vor fi o recompensă amplă pentru toate lacrimile, încercările şi suferinţele pe care le-am trăit aici jos.

Cei care sunt mai tineri, fie ca vârstă, fie în credinţă, trebuie să fie supuşi bătrânilor. De ce? Pentru că aceşti supraveghetori au înţelepciunea ce decurge din anii de experienţă în lucrurile lui Dumnezeu. Ei au o cunoştinţă aprofundată şi experimentală a cuvântului lui Dumnezeu. Şi ei sunt cei cărora Dumnezeu le-a încredinţat responsabilitatea de a avea grijă de oile Sale.

Toţi credincioşii trebuie să fie împodobiţi cu smerenie, care este o mare virtute. Moffatt spune: „Puneţi-vă şorţul smereniei." Ce potrivit! întrucât şortul este semnul distinctiv al unui servitor. „Dacă ar fi să aleg două sintagme necesare pentru creşterea spirituală, le-aş alege pe acestea: «Nu ştiu» şi «îmi pare rău» (sau «Iartă-mă!»)„Căci ambele denotă o adâncă smerenie." Imaginaţi-vă o adunare în care toţi membrii au acest duh smerit! În care ei îi stimează pe alţii mai mult decât se stimează pe ei înşişi! În care se întrec în a face muncile de jos! O atare biserică nu trebuie însă să rămână ceva din domeniul fantasticului. Ea poate şi trebuie să fie o realitate.

Dacă nu ar exista alt motiv pentru a fi smeriţi, este de ajuns acesta: Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriţi le dă har. (Petru citează aici din versiunea greacă a textului de la Proverbe. 3:34.) Gândiţi-vă! Dumnezeul cel Atotputernic, opus mândriei noastre şi hotărât s-o frângă, contrastat însă cu Dumnezeul cel Atotputernic, neputând rezista însă unei inimi zdrobite şi căite!

Această smerenie trebuie demonstrată nu numai în relaţie cu alţii, ci şi faţă de Dumnezeu. În vremea lui Petru, sfinţii treceau prin flăcări de mari prigoane. Aceste încercări, deşi nu erau trimise de Dumnezeu, erau totuşi îngăduite de El. Cea mai bună cale, spune Petru, este de a le primi cu smerenie din mâna Domnului. El îi va susţine pe ai Săi şi-i va înălţa la timpul potrivit.

Credincioşii au privilegiul de a arunca toate îngrijorările lor asupra Domnului, cu încrederea deplină că El poartă de grijă. încă o dată Petru citează din versiunea greacă a Vechiului Testament (Psalmul 55:22).

J. Sidlow Baxter scoate în evidenţă că aici este vorba de două feluri de grijă:

1. Există o grijă în sens de îngrijorare (sau anxietate), în cuvintele „Aruncând asupra Lui toate îngrijorările voastre"

2. Există o grijă în sensul de afecţiune, în cuvintele: „El însuşi îngrijeşte de voi"

Deasupra tuturor îngrijorărilor noastre este purtarea de grijă plină de afecţiune, ce nu dă niciodată greş, a Mântuitorului nostru" (minunatul joc de cuvinte din versiunea KJ nu se regăseşte în textul original grec, unde cele două tipuri de „grijă" sunt cuvinte diferite, fără nici o legătură între ele - în româneşte: „îngrijorare" şi „grijă". Această variantă provine din Noul Testament englez, tipărit în anul 1526, opera unui strălucit

traducător şi martir al inchiziţiei, William Tyndale (1484-1536). Textul său sună astfel: „cast youre care to hym: for he careth for you.")

Îngrijorarea este fără folos. Nu e nevoie să purtăm poverile, când El este dispus şi capabil să le poarte în locul nostru. Îngrijorarea este zadarnică, întrucât nu a rezolvat până acum nici o problemă. Îngrijorarea este păcat. Un predicator a spus odată: „îngrijorarea este păcat pentru că tăgăduieşte înţelepciunea lui Dumnezeu; pentru că spune că El nu ştie ce face. Ea tăgăduieşte dragostea lui Dumnezeu, spunând că Lui nu-I pasă. Şi tăgăduieşte puterea lui Dumnezeu, spunând că nu poate să mă izbăvească de oricare din lucrurile care mă fac să mă îngrijorez." Iată cuvinte la care se merită să medităm!

Deşi nu trebuie să ne îngrijorăm, trebuie să fie în schimb treji şi să veghem, pentru că avem un potrivnic puternic, diavolul. A fi treaz înseamnă a avea o atitudine serioasă în mintea noastră, a aborda cu realism problemele vieţii, a fi în cunoştinţă de cauză cu privire la stratagemele Satanei. Pentecost spune:

„Un individ care nu ia cunoştinţă deloc despre natura sau caracterul lumii, unul care nu este la curent cu planurile şi atacurile vrăjmaşului nostru, diavolul, îşi poate permite să trăiască într-o manieră uşuratică sau nepăsătoare. Dar pentru cel care vede viaţa cum o vede Isus Cristos, trebuie să existe o atitudine cu totul diferită, o viziune total nouă, caracterizată prin sobrietate.”

Trebuie să veghem în permanenţă, fiind gata să facem faţă oricărui atac din partea celui rău. Aici potrivnicul este descris ca un leu care răcneşte, căutând pe cine să devoreze. Diavolul pozează sub diverse forme. Uneori vine ca un şarpe, căutând să-i prindă pe oameni în mreaja stricăciunii morale. Alteori se deghizează într-un înger de lumină, încercând să-i amăgească pe oameni pe plan spiritual. Aici, prezentându-se ca un leu care răcneşte, el este hotărât să-i terorizeze pe copiii lui Dumnezeu prin persecuţii.

Noi nu trebuie să cedăm în faţa furiei sale. Mai degrabă, trebuie să ne împotrivim lui prin rugăciune şi prin cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu avem în noi înşine puterea de a ne opune lui, dar pe măsură ce suntem fermi în credinţa noastră, bizuindu-ne pe Domnul, vom putea să ne împotrivim lui.

Unul din vicleşugurile Satanei este de a ne descuraja cu gândul că suferinţa noastră e unică. Când trecem prin flăcările strâmtorărilor, suntem ispitiţi să cădem de oboseală, crezând, în mod eronat, că nimeni nu a mai trecut prin atâta necaz în acele clipe. Petru ne aminteşte că şi fraţii noştri din toată lumea trec prin aceleaşi suferinţe ca noi.

Adevărata biruinţă în focul persecuţiilor este de a-L vedea pe Dumnezeu în culise, desăvârşindu-şi planurile minunate. Indiferent de încercările prin care trecem, să ne amintim în primul rând că El este Dumnezeul oricărui har. Acest titlu de toată frumuseţea al Dumnezeului nostru ne aminteşte că felul Lui de a se purta cu noi nu se bazează pe meritele noastre, ci pe gândurile Sale pline de iubire faţă de noi. Indiferent cât de fioroasă ar fi încercarea la care am fost supuşi, avem întotdeauna motive să mulţumim că nu ne aflăm în iad, unde am merita să fim!

O a doua mângâiere puternică se desprinde din faptul că El ne-a chemat la slava Sa veşnică. Asta ne învredniceşte să privim dincolo de suferinţele acestei vieţi, la vremea când vom fi cu Mântuitorul şi vom fi ca El pe veci. Gândiţi-vă numai! Am fost aleşi din groapa cu gunoi şi chemaţi la slava Lui veşnică!

O a treia mângâiere provine din faptul că suferinţa nu ţine decât puţin timp. Când sunt puse alături de slava veşnică, strâmtorările vieţii sunt mai puţin decât trecătoare.

Încurajarea finală constă în faptul că Dumnezeu foloseşte suferinţa pentru a ne educa şi a ne modela caracterul creştin. El ne formează în vederea funcţiei de a domni pe care o vom îndeplini într-o zi. Patru aspecte ale acestui proces de formare sunt enumerate:

Desăvârşire - încercările îl fac pe credincios apt; îi furnizează elementele de care are nevoie în caracterul său, pentru a-l face să fie matur pe plan duhovnicesc.

Statornicire - Suferinţele îi fac pe creştini mai statornici, capabili să întreţină o mărturie bună să reziste când sunt supuşi presiunilor. Este acelaşi cuvânt pe care l-a folosit Domnul Isus în cazul lui Petru: „...întăreşte-i (sau statoniceşte-i) pe fraţii tăi" (Luca 22:32).

Întărire - Persecuţiile sunt dezlănţuite de Satan cu scopul de a-i slăbi şi epuiza pe credincioşi, dar efectul produs asupra lor este contrar celui scontat. Prigoanele îi întăresc, ajutându-i să rabde.

Vă va face neclintiţi - în original verbul de aici are legătură cu „temelia". Dumnezeu doreşte ca fiecare credincios să fie ferm sădit într-un loc sigur în Fiul Său şi în cuvântul Său. Lacey spune în această privinţă:

„Suferinţele inevitabile ale vieţii creştine au ca roadă inevitabilă întotdeauna rezultatul binecuvântat al formării caracterului credincioşilor; căci ele rafinează credinţa, ajustează caracterul, statornicesc, întăresc şi îi fac de neclintit pe copiii lui Dumnezeu.”

Având în vedere modul minunat în care Dumnezeu intervine şi-Şi exercită Suveranitatea asupra prigoanelor şi suferinţelor, pentru slava Sa şi spre binele nostru, nu este de mirare că Petru izbucneşte în această doxologie: „A Lui să fie slava şi puterea în vecii vecilor! Amin." Numai Unuia ca Acesta I se cuvine slava! Numai în mâinile Unuia ca Acesta este puterea în siguranţă!

Silvan (probabil acelaşi om căruia i se spunea şi Sila, forma prescurtată a numelui Silvan) a fost fratele credincios căruia Petru i-a dictat această Scrisoare şi probabil solul prin care a fost transmisă ea. Obiectivul urmărit de Petru prin această Scrisoare a fost să-i asigure că credinţa creştină pe care o îmbrăţişaseră ei este adevărata credinţă - sau, cum o numeşte el: adevăratul har al lui Dumnezeu. Poate că, în dogoarea persecuţiilor, ei ar fi putut fi ispitiţi să se întrebe dacă nu cumva s-au înşelat îmbrăţişând creştinismul. Petru declară că nu s-au înşelat. Că au găsit adevărul lui Dumnezeu şi că trebuie să rămână statornici în acest adevăr.

Cea aleasă împreună cu voi, care este în Babilon, vă salută. Tot aşa şi Marcu, fiul meu.

Este cu neputinţă să precizăm dincolo de orice îndoială cine sau ce se înţelege prin cuvintele: „Cea aleasă împreună cu voi, care este în Babilon". Unele din interpretările majore ale acestui verset sunt, după cum urmează:

(1) „Frăţietatea" (2:17;5:9). În greacă acest substantiv abstract este feminin.

(2) Soţia lui Petru.

(3) Vreo doamnă aleasă din partea locului. De asemenea este cu neputinţă să precizăm la care Babilon se referă textul. Ar putea fi:

(1) Faimosul oraş de pe fluviul Eufrat, unde erau mulţi iudei;

(2) Postul militar cu acelaşi nume de pe fluviul Nil (deşi această ipoteză este improbabilă);

(3) Roma. La Apocalipsa, cetatea Babilonului este înţeleasă în general ca o referire la Roma (17:1-9;3;18:10,21).

O a treia întrebare se referă la menţionarea lui Marcu. Este acesta propriul fiu al lui Petru după trup, sau se referă la Ioan Marcu, scriitorul evangheliei care-i poartă numele? Probabil varianta din urmă este cea valabilă. Dacă aşa stau lucrurile, atunci rămâne să decidem dacă Marcu a fost fiul lui Petru pentru că acesta din urmă l-a condus la Cristos sau dacă cuvântul fiu desemnează doar o relaţie spirituală apropiată între un presbiter şi un creştin mai tânăr. Cuvântul folosit de Petru pentru fiu (termenul comun din limba greacă: huios; Pavel foloseşte termenul teknon, textual „cel născut" - în scoţiană: bairn sau copil) nu este acelaşi cuvânt pe care-l foloseşte Pavel pentru a descrie relaţia spirituală cu Timotei şi Tit, şi corespunde tradiţiei străvechi, conform căreia Evanghelia lui Marcu, zugrăvită în culori atât de vii, s-ar baza pe relatările de martor ocular ale lui Petru.

Bătrânul (presbiterul) încheie cu o poruncă şi cu o benedicţie. Porunca este: „Salutaţi-vă unii pe alţii cu o sărutare de dragoste." Obligaţia iubirii frăţeşti este un ordin permanent pentru biserică, deşi maniera exprimării sale poate varia în funcţie de cultura şi epoca în care trăiesc creştinii.

Benedicţia este: „Pacea să fie cu voi cu toţi care sunteţi în Cristos Isus." Este un cuvânt mângâietor pentru sfinţii loviţi de furtuni, care îndură tot felul de strâmtorări pentru numele lui Cristos. Isus şopteşte pace turmei pe care Şi-a cumpărat-o cu sângele Lui, când oiţele din această turmă suferă pentru El în mijlocul unei societăţi agitate.

„Pace, desăvârşită pace, moartea care ne umbreşte pe noi şi pe ai noştri? Isus a învins moartea şi toate puterile sale.”

Edward H. Bickersteth

clickbible.org